Alliberi
QUADERNS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ
EPOCA IV - N.º 153
Febrer 2001

L'Audiència Nacional declara il·legal la congelació salarial imposada pel Govern en 1997

La sentència impulsa la mobilització

Aquest Sindicat ha emplaçat els governs estatal i autonòmic a seure's a negociar immediatament per donar resposta a les reivindicacions que van propiciar la convocatòria de la vaga del 14 de desembre. Mentre no es done aquesta circumstància, l'organització proposa al conjunt de les empleades i empleats públics noves mobilitzacions. Ara, amb la sentència de l'Audiència Nacional, es repeteix que no n'hi haurà negociació. Aquesta actitud de les administracions és deplorable. Cal, doncs, continuar amb les mesures de pressió per fer complir la sentència i estendre-la a tots els col·lectius d'empleats públics i per a negociar les retribucions de 2001. El Sindicat ha propiciat una nova cimera sindical que planifique una estratègia i una taula reivindicativa unitàries. Cal aglutinar totes les organitzacions sindicals i aconseguir que les mobilitzacions siguen sentides com a pròpies pel conjunt del sector.

Aspecte de la manifestació del 14 de desembre a València. / JORDI BOLUDA

El valor del sindicalisme

Pertot arreu es parla de la "sentència de la discòrdia", sobre els aspectes jurídics i les repercussions econòmiques. Curiosament, no tant de l'origen de la situació actual. L'any 1994, al funcionariat se li havia imposat una repetida congelació salarial en nom d'una recuperació econòmica que s'albirava ja a principis d'aqueix any. En aquest context, els sindicats i el Govern van arribar a un acord segons el qual, en els següents tres anys, es garantia una pujada salarial d'acord amb la previsió d'inflació. No es podia demanar més prudència als sindicats, ni més renúncies, ja que, a més de no recuperar poder adquisitiu perdut amb anterioritat, tampoc s'incloïa una clàusula de revisió salarial en el cas que la inflació superara la prevista. Però abans d'hora hi va arribar la nova majoria i va rescindir l'acord, unilateralment i sense indemnització. I ací s'inicia la història de la sentència.

La primera conseqüència de la decisió del Govern popular afecta la confiança entre parts: si no és possible refiar-se dels acords, l'aplicació dels quals és a mitjan termini, les exigències sindicals hauran de ser immediates. Però l'anunciat incompliment de la sentència tindrà altres conseqüències importants.

Treballadors i treballadores del sector públic, sindicats firmants de l'acord i crítics amb aquest, vam eixir al carrer el desembre de 1996, no sols pel salari, sinó per quelcom més transcendent: la capacitat de negociació col·lectiva. Estava en joc decidir si el treball en el sector públic es fa creditor d'una remuneració adequada, acordada amb el pagador, l'Estat, o si es tracta de fer una prestació servil a canvi de la donació del governant de torn. Ara es diu que, si se'ns paga el que se'ns deu, es provocarà una crisi d'Estat. La desconsideració és total, ja que no sols es dóna per fet que hem de renunciar a la nostra legítima remuneració, sinó que no tenim dret a la protesta ni al recurs judicial perquè portem l'Estat a la desfeta. Molt de pes per a esquenes tan fràgils. L'argument que aquesta sentència hipoteca el Parlament i el Govern per preservar un conveni entre parts és pura hipocresia. És aquest l'únic compromís que vincula el Govern més enllà d'un determinat mandat?

Una cosa més: escoltant les tertúlies, sembla que la sentència no és fruit de l'esforç col·lectiu d'una organització sindical, sinó del capritx d'uns jutges dolguts. Quant de cinisme! Què mal els ha sabut que, per fi, una sentència rellevant iguale els treballadors i els patrons.

Amb tot, seria un error confiar sense més als gabinets jurídics i als tribunals la consecució de les reivindicacions laborals. La llei s'haguera complit si el Govern hagués presentat l'acord al Parlament. No ho va fer, com censura la sentència, però ja sabem el que importa a ses senyories la congelació salarial: el mateix que al Govern. El contingut dels acords depén, més que res, del que els treballadors estiguem disposats a fer pel nostre legítim dret a millorar les condicions de treball. Sens dubte, aquesta sentència és molt important, més pel que té de respecte a la negociació col·lectiva. Però, no oblidem que amb els acords de 1994/97 se'ns retorna només una part del salari perdut i no es diu res de la clàusula de revisió salarial. Benvinguda siga la sentència, però no fem bona la política d'*el palo y la zanahoria*.

Finalment, felicitant l'autora del recurs guanyat a l'Audiència Nacional afirmem el valor del sindicalisme. Ara que es parla de sentències capritxoses, hem de saber que darrere hi ha un treball fet a consciència, de vegades ingrat, per professionals anònims que renuncien a guanys molt superiors per treballar en causes impossibles.

PÀGINA 5

SUMARI

7 Rebuig a la Planificació Educativa de 2001/02

9 Nova regulació de permisos i llicències del personal docent

11 Entrevista a Fina Felip, Premi Soler i Godes a la Innovació

12 Retribucions de 2001: Com revisar la nòmina

La proposta de ROF de Secundària empitjora les condicions laborals dels docents i retalla l'autonomia dels centres

Amb l'esborrany del document que desplega el ROF per Conselleria s'arreplega una normativa fins ara molt dispersa. En una primera valoració, es detecta la intenció de l'Administració de normativitzar i burocratitzar els centres fins a límits escandalosos; empitjorar les condicions laborals del professorat; considerar tots els centres de menys de 12 unitats com a seccions; impedir qualsevol model de jornada que no siga la partida; retallar l'autonomia dels centres en determinar quines han de ser les reunions, quan s'han de fer, etc.; eliminar les reduccions horàries per a les persones majors de 55 anys, entre altres. L'STEPV-Iv s'oposa frontalment a la proposta i crida a la participació de tothom a través de les assemblees convocades per tal de modificar-lo.

PÀGINA 7

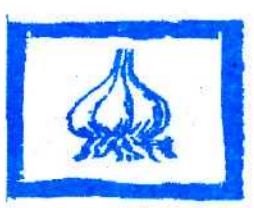

L'all...

Per a la gendarmeria anglo-nord-americana, responsable de la mort d'homes, dones i xiquets iraquians, que burla, una vegada més, les resolucions de Nacions Unides pel que fa a l'ús de la força i afegeix més dolor i frustració a la difícil pacificació dels pobles a l'Orient Mitjà.

...i l'oli

Per a les plataformes en defensa dels drets dels immigrants, protagonistes d'una resistència modèlica a la Llei d'Estrangeria del PP.

Immigrants a l'escola

Les millors polítiques envers l'emigració són les que conjuguen el verb previndre. El dret a l'educació és, quan es realitza, l'instrument més potent d'integració i socialització en un nou espai vital. Amb aquest objectiu, les autoritats i els ciutadans hem d'actuar, si més no, en tres plans. Abans que res, proporcionar unes condicions de vida dignes i practicar una igualtat de dret i de fet entre la població immigrant i l'autòctona. Al servei d'aquesta igualtat han d'estar els centres públics i els privats concertats. En segon lloc, tota la comunitat escolar s'ha de comprometre explícitament amb els valors de la convivència. I, finalment, ja estaria bé que allò que s'aprén i que s'ensenya contemple una pluralitat de maneres de veure el món. Però sols una actuació concertada entre l'Administració educativa, de benestar social i municipal, permetria l'eficàcia del que ha de ser un esforç extraordinari per redreçar una situació que ens ha desbordat. Així que ja està bé de discursos formals i polèmiques artificioses: s'ha d'empadronar els emigrants perquè són habitants de les nostres ciutats i, com a tals, tenen dret a un lloc escolar. La primera actuació en el marc educatiu ha de procurar una recepció adequada a la població: ens cal poder establir comunicació sempre que no hi ha una llengua comuna; i el professorat precisa d'un diagnòstic previ que oriente l'ensenyament-aprenentatge. Tan segur com que cal tenir una estratègia metodològica per al centre (projecte educatiu) i per a l'aula (el que cal aprendre) és que no hi ha ni un sol paper fet al respecte. Però hem d'aprofitar l'experiència d'altres. El que sí sabem sobradament és que, al costat de l'aula, es fa necessari un menjador escolar. Aprendre amb la panxa plena i aprendre en un lloc segur i agradable quan els pares i mares hi són a la feina és indispensable. El menjador és també un espai educatiu, de coneixement i de re-coneixement de la cultura de l'entorn. El Govern s'ha d'espabilar: a concertar amb altres països que hi vinga professorat nadiu de suport; a conveniar amb les escoles d'idiomes els serveis d'intèrprets i traductors; a formar un professorat que no en sap, d'aquests nous problemes; a proporcionar assessorament i suport legal, social i psicopedagògic als centres educatius. Fins ara no s'hi ha fet res. I estem parlant de persones.

Allioli
QUADERNS DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ

ÈPOCA IV - N.º 153. Febrer 2001

SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV)

Director: VICENT ESTEVE
Consell de Redacció: JOAN BLANCO, JORDI BOLUDA, RAFA MIRALLES
Cap de Redacció: RAFA MIRALLES
Redacció: JOSEP ARANDA, CARMEN BERRUEZO, JOAN PAU CIMARRO, ONOFRE ESPINÓS, J. LL. GONZÁLEZ MESEGUER, JAUME LLOPIS, ALEJANDRO MARTÍNEZ, VICENT MAURÍ, ANTONIO ÑACLE
Disseny i diagramació: JORDI BOLUDA, RAFA MIRALLES
Fotografies: XELO GARCÍA, MANOLO CABANILLAS, JORDI BOLUDA
Revisió lingüística: JOSÉ OROZCO

ALL I OLI no assumeix necessàriament els criteris i opinions continguts en els treballs dels seus col·laboradors.

Administració, Redacció i Publicitat: Juan de Mena, 14, baix. 46008 València. Tel. 963919147. Fax: 963924334
correu-e: allioli.stepv@intersindical.org
http://www.intersindical.org/stepv

Imprimeix: Bronte Graf, S. L.
Cullerers, 18. Alaquàs. Tel. 961515017
Tiratge: 12.000 exemplars
ISSN 1576-0197
Dipòsit Legal: V-1.454-1981
Franqueig Concertat 46/075

Alacant: Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 Alacant. Tel. 965985165.
Alcoi: Jordi de Sant Jordi, 16-B. 03804 Alcoi. Tel. 965523151.
Alzira: Avgda. Luis Suñer, 28-41, p. 16. 46600 Alzira. Tel. 962400221.
Castelló: Marqués de Valverde, 8. 12003 Castelló. Tel. 964269094.
Gandia: Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 Gandia. Tel-Fax: 962950754
València: Juan de Mena, 14. 46008 València. Tel. 963919147.
Xàtiva: Vicente Boix, 2, 3r, p. 5. 46800 Xàtiva. Tel. 962283067.

TOTES I TOTS

Ell no volia

Xelo García Murillo

En efecte: ell no volia. No volia aparèixer ni que el veiérem, ni res per l'estil. No sabíem què passava, però tampoc ens preocupava massa perquè nosaltres estàvem entretingudes amb la seua germaneta bessona i amb sa mare, que ens explicava com li havia fet aquell vestit de fallera tan bonic, com havia brodat la mantellina i el davantal, i com havia confeccionat els flocs del xal. Tot era preciós, sobretot la satisfacció materna pel resultat del treball: "Què rebonica està la meua filla".

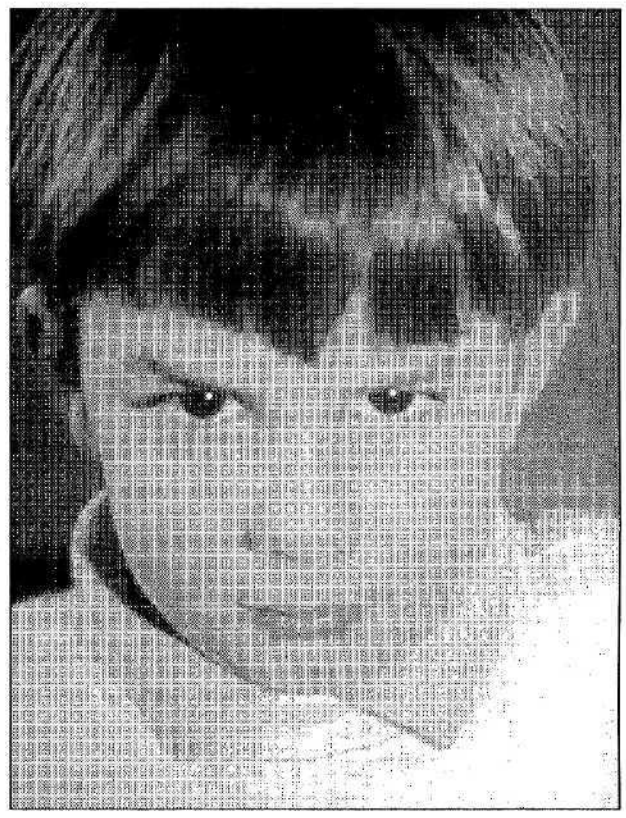

X. G.

La família havia d'anar a la presentació de la falla i a nosaltres, com a bons veïns, ens feia partícips de la seua obra i del moment tan important que la fita representava per a ells. Però el xiquet tardava... Els pares l'havien cridat unes quantes vegades. Però Lluïset encara estava al pis de dalt. La mare ja ens ho havia explicat tot i nosaltres, ma mare, les meues nebodes i jo mateix, li havíem dit a la porta de casa que la xiqueta estava repreciosa amb aquell vestit. El pare, nerviós i preocupat pel retard de Lluïset, començà a fer crits amenaçadors: "Si no baixes de seguida, et quedaràs tancat i no vindràs a la presentació! Avui mateix el done de baixa a la falla!". Però Lluïset no baixava.

Passà encara un temps fins que tots vam sentir la seua veueta tremolosa argumentar que no baixava perquè no volia eixir vestit de xiqueta. En eixe moment, nosaltres, com a bones veïnes, ens vam acomiadar del conflicte familiar al temps que els desitjàvem molta felicitat. Vam tancar la porta i entràrem a casa confiant que el veïnat resolguera el problema. Per això no vam veure Lluïset amb el vestit que li havia cosit sa mare. Vaig suposar que lluiria uns saragüells, motiu pel qual no suportava que alguna persona poguera confondre aquella prenda amb la faldilla pròpia de les xiquetes.

Amb una escena tan còmica com aquella -les quatre ens vam riure una bona estona comentant-ho- , em vaig calfar el cap relacionant-la amb d'altres situacions semblants a l'aula. Els xiquets no solen suportar -a voltes responen de manera agressiva- que, per una confusió, els anomenes en femení i els atribueixes el nom d'una xiqueta. És com si els ofengueres, com si els insultares de la pitjor forma.

De dueix que aquests moments il·lustren la intuïció dels xiquets menuts, com aprenen l'atribució que la societat fa al fet de ser home o dona. Com Lluïset, ells responen de manera innocent i sense miraments a una situació que, formalment, està resolta als codis legals. I és que la igualtat està a la llei, però encara és un principi que dista molt de ser assumit realment per la gent, també la més menuda.

TRIBUNA LLIURE

Edita comença a parlar

Cristina Lucendo

Hui, divendres 2 de febrer, hem celebrat a l'escola 9 d'Octubre, d'Alcàsser, el Dia de la Pau. Ha sigut un acte simbòlic però molt emotiu; cadascun dels xiquets i xiquetes de l'escola ha fet un ninotet, el famós mariscalet, i amb tots ells hem construït un gran mural.

De vesprada, totes les classes hem eixit al pati. Els més majors han fet una dansa; seguidament, s'ha llegit un manifest per la pau i a favor de la tolerància i la germanor entre pobles. S'ha llegit en quatre idiomes: lituà, àrab, castellà i valencià. Són els quatre idiomes dels alumnes que, juntament amb els mestres i el personal no docent, convivim a diari en la nostra escola. D'entre l'alumnat hi ha un xicotet percentatge d'origen marroquí, a més d'una xiqueta lituana.

També s'ha llegit les dues úniques cartes de xiquets bosnis que han contestat les que enviàrem nosaltres l'any passat, juntament als paquets de menjar, material escolar i productes d'higiene. En les seues cartes ens conten les terribles experiències que han patit i pateixen durant i després de la guerra, i ens donen les gràcies perquè les cartes els han aportat una mica d'esperança i d'ànims per tirar endavant. Seguidament, com a cloenda de l'acte, tots i totes agafats de la mà, hem entonat la cançó "Tots els xiquets del món".

Llevat de xicotets conflictes, que es donarien en qualsevol cas, la convivència en l'escola és pacífica i hi ha un bon ambient d'acollida cap als xiquets i xiquetes immigrants que s'han integrat amb nosaltres. En la meua classe -sóc mestra d'Infantil de 4 anys- hi ha 13 alumnes d'Alcàsser, una xiqueta marroquina -Amina, incorporada en març de l'any passat- i una altra alumna lituana, Edita, que ha començat la seua escolarització aquest curs.

El període d'adaptació d'Edita ha sigut molt difícil. No parlava, no es relacionava amb els altres xiquets i xiquetes de classe, ens enteníem sobretot per gestos. Jo li parlava, però ella es negava fins i tot a intentar-ho: tancava la boca. No responia amb un "bon dia" en passar llista, una de les primeres activitats en la classe d'Infantil.

Tornàrem de vacances de Nadal fins que un dia Edita ve i em diu: "Cristina, Néstor li ha pegat a María José". Em vaig quedar mirant-la i ella em va abraçar, al temps que em van caure unes llagrimetes d'emoció. Ha passat un mes des d'eixa data i Edita progressa dia a dia parlant amb mi i amb els altres xiquets i xiquetes, les mestres i la conserge de l'escola.

La seua actitud en classe, el seu comportament i els seus ulls em diuen que per fi és feliç entre nosaltres, que ens estima i que sap que tots i totes l'estimem.

Tanmateix, quan lliges el diari o mires la televisió, te n'adones del greu problema de la immigració; de com les persones es juguen la vida per tal d'arribar a un altre país buscant treball i una vida més digna; de com creixen màfies al voltant del col·lectiu dels "sense papers". Aleshores et planteges si en l'escola fem realment el que la societat ens demana. Nosaltres creiem en el fet multicultural, l'experimentem dia a dia a la classe i comprovem que és possible viure'l. Precisament açò és el que està aprenent de veritat el nostre alumnat, a conviure, ser més tolerant, respectuós i humà.

Les àrees transversals, la multiculturalitat, la tolerància... Quin sentit té que treballem aquests continguts a l'escola quan veiem que la societat que ens envolta és una altra ben diferent? De vegades, l'ofici de mestre és bastant complicat, perquè la vida no només és l'escola, les quatre parets on passem la jornada i on compartim tantes vivències amb les criatures; on intentem ensenyar la tolerància entre les persones, el respecte mutu, compartir, etc. La realitat del carrer, en aquest com en altres aspectes, és ben diferent.

Hem llegit

Si vols millorar l'escola privada, inverteix en la pública

Espanya, acompanyada de Turquia i Portugal, es troba entre els països de l'OCDE que menys gasta en infrastructura educativa, però, en canvi, es troba també entre els països de la UE que més diners públics dediquem a l'ensenyament privat [...].

L'escola privada està sortint beneficiada de les polítiques que retallen les inversions en la xarxa pública [...]. *Així les coses, probablement la seqüència podria expressar-se* de la manera següent: l'escola pública, mancada de dotació i atenció, deixa cada vegada espais més amples a l'escola privada; i l'escola privada, sobretot quan bona part dels seus fons són de procedència pública, no s'hi ha d'esforçar gaire per oferir un plus en relació amb l'escola pública [...].

Cal capgirar la dinàmica. No es tracta tant de redistribuir el pastís educatiu, sinó de fer-lo més bo per a tothom, i això, tant per mandat constitucional com per exigències del propi pluralisme educatiu, s'ha de fer fonamentalment configurant una bona escola pública a l'abast de tothom [...]. La manca d'atenció cap a l'escola pública no només perjudica els nens i les nenes que hi són escolaritzats, sinó que, de retruc, perjudica el conjunt de l'alumnat.

Ramon Plandiura, *Guix, desembre 2000.*

A P E U D ' A U L A

Itineraris per als sentits

Carme Miquel

Mentre escric aquestes ratlles, a moltes comarques del secà valencià, els ametllers han florit. És la primera florida del segle i del mil.lenni. És la màgica cita anual que cada hivern escampa un esclat de bellesa per terres planes i per les faldes arrecerades de les muntanyes.

No sé si alguna escola deu haver inclós un itinerari pels camps d'ametllers florits entre les activitats de Coneixement del Medi programades. En qualsevol cas, *jo ho suggeresc. Ho suggeresc* com una activitat de Socials i Naturals, sí, però sobretot com una activitat d'educació dels sentits, com a desenvolupament de la capacitat de percepció, com a possibilitat de gaudi estètic i com emanació de sensibilitats.

Perquè les flors són com molts esguits blancs i de color rosa -uns més clars i altres més obscurs- enganxats a les branquetes dels arbres i fan olor a mel. I els camps són com grans taques blanquinoses pintades en el paisatge.

Sovint, el brunzir de les abelles és la musiqueta monòtona que acompanya el pas de qui passeja entre els ametllers, i és possible que, entretant, el ravanell o l'agret enfonsats en la terra aspra facen cosquerelles als turmells del passejant si és que no els duu molt coberts.

El ventet suau, a més d'acaronar-nos el rostre, farà que s'hi desprenguen els febles pètals, que, en caure, semblarà que neven fulletes de flor i el terra es cobrirà progressivament d'una clara catifa acolorida de rosa. Tal vegada aquest espectacle puga contemplar-se tenint com a fons una rogenca i tèbia posta de Sol, o el cel grisós ple de núvols canviants d'un capvespre humit. En les comarques de La Marina, alguns camps d'ametllers poden estar emmarcats per la ratlla blava de l'horitzó de la mar .

En fi. Si ens plantegem que el desenvolupament dels sentits i la percepcció, la capacitat de gaudi estètic i la sensibilitat són elements objecte de l'educació, els itineraris entre camps d'ametllers en flor en són un mitjà excel.lent. Perquè constitueixen un màgic espectacle efímer que ens regala cada any la natura valenciana. Perquè aporta visions i sensacions suggeridores. Perquè fa que les pells i els ulls s'ameren de bellesa.

T E A T R E S D E L ' E S C O L A

Neoliberalisme

Jaume Martínez Bonafé

La idea és, en essència, elemental: atacar apassionadament qualsevol limitació dels mecanismes del mercat per part de l'Estat, denunciada com una amenaça letal a la llibertat, no sols econòmica, sinó també política. És una idea teòrica de Hayeck, de Friedman, de Popper, de Lippman o de Salvador de Madariaga. I no sols se la van creure Margaret Thatcher, Reagan i Kohl. També Mitterrand, i González, i Soares, i Craxi, i Papandreu. Monetarisme, contenció de les despeses socials, restauració d'una taxa "natural" d'atur, fragmentació sindical, reducció d'impostos sobre els guanys més alts, abolició dels controls financers, privatitzacions que comencen per les indústries bàsiques, com l'electricitat, el petroli, l'aigua i la llum..., i com sap molt bé el moviment obrer anglés, s'aixafen i rebenten qualsevol intent de vaga (clar que, d'això, *a casa nostra* els mestres en actiu en 1987 també en saben prou).

Més d'un parell de dècades d'hegemonia neoliberal donen per a un inventari terrible de les malifetes d'aquesta forma de capitalisme. És, d'altra banda, una estratègia mundial que guanya terreny a Latinoamèrica -on Pinochet va estar pioner-, i a l'Índia, i a Xina. A Xile primer, posteriorment a Argentina i ara a Brasil, l'accelerament de les privatitzacions es precipita amb la mateixa força que les impressionants cataretes d'Iguazú, que a hores d'ara no sé si les haurà comprat ja Telefònica -bo, qui sí ha comprat ja és Benetton: mitja Patagònia-. A Austràlia, l'ofensiva de la New Right iniciada a finals dels 80 ha continuat fins ara mateix, i pel que conta l'amic Stephen Kemmis, ha quedat absolutament desmantellada tota la política educativa socialdemòcrata iniciada en els anys 70.

Potser quan entrem per la porta de l'escola, ens reunim al claustre de professors o treballem a la classe, ens diem moltes vegades "no m'interessa la política". Però la política sí que s'interessa per nosaltres. La política impregna tots els espais de la vida social, fins i tot aquell raconet literari de la classe de 3r. L'hegemonia, estimat amic, estimada amiga, no s'oblida de tu. Segurament, és per això que alguns diem: "No m'interessa la política".

Un dia cridaran a la porta de l'escola i ens diran: "...tampoco podemos ignorar la realidad del mercado o considerar irrelevantes los resultados conseguidos por un centro. Mientras exista un mayor o menor grado de satisfacción con el servicio educativo ofrecido por los centros podremos hablar de calidad; mientras los centros ganen o pierdan alumnos existirá el mercado, y mientras los resultados académicos midan una realización educativa habrá que analizarlos (...). Si bien es verdad que la calidad surgió en el ámbito de la empresa privada, también lo es que cada vez son más los servicios públicos que la incorporan a su gestión, especialmente en educación, y es lógico porque los servicios públicos son de todos y sus objetivos se orientan al bien general, etc. etc.". Ho he llegit al llibre "Transformar la educación en un contrato de calidad", prologat per Álvaro Marchesi, aquell que va estar secretari d'Estat d'Educació amb un govern PSOE. El llibre, clar, s'autoproclama contra el neoliberalisme en educació. Pura estratègia emmascaradora del "sistema", que diria Galeano. No sé quan arribaran, i ja no arribaran de nit, com cantava Raimon. El cantant de Xàtiva sí conta que parlava amb els companys mentre esperaven escoltar el soroll de l'ascensor parant al seu pis. Quan truquen a la porta de la nostra escola, ¿de què ens agafaran parlant?

T E M P S D E C A M P U S

Exàmens

Rafael Xambó

Arribats a febrer, s'acaba el semestre, els campus universitaris prenen un ritme d'afluència intermitent, en què es nota molt els dies que van carregats d'exàmens per les glopades de gent amunt i avall. Ha canviat la referència del que significa febrer en l'àmbit universitari. Fins a la reforma contrareformada dels plans d'estudi, febrer era el temps de la convocatòria extraordinària per als qui portaven matèries pendents del curs o cursos anteriors. Era, per tant, un temps breu d'exàmens poc concorreguts. L'activitat normal del curs a penes es deturava. Per als qui podien acabar els estudis en aquesta convocatòria extraordinària, podia arribar a ser un moment d'esplendor; acabar per fi.

Ara, en canvi, a tota la Universitat es deturen les classes durant tres setmanes, les biblioteques s'omplin de jovenalla inquieta que aprofita fins l'últim moment, i sovintegen els rostres angoixats, mal dormits i pàtidors de les proves olímpiques a què se sotmeten. Potser és la cosa que menys ha canviat, malgrat les tones de tinta que s'han vessat per allò de la renovació pedagògica i l'avaluació contínua. Es tracta d'exàmens finals, la no superació dels quals porta directament a la convocatòria de setembre. *És a dir, qui suspén* ha d'esperar nou mesos per tornar a provar. Nou mesos; tota una barbaritat pedagògica que dóna temps a esborrar del cap el poc que es poguera haver digerit. Temps en què s'hauran d'afrontar altres matèries i altres exàmens. Fragmentació del coneixement en dosis semestrals altament polvoritzades.

L'examen com a darrer acte pedagògic, del qual s'ha d'aprendre alguna cosa més que la capacitat de resistència a les situacions d'estrés, no funciona. I ho dic jo, que porte set triennis examinant. Crec que funcionava millor la cosa quan es feien parcials eliminatoris de matèria, els finals eren a juny i l'estiu servia per descansar o repassar per a setembre. També és veritat que avaluar per treballs dóna molta faena al professorat i és un niu d'oportunisme estudiantil i d'intents de vendre motos trucades.

Així les coses, tot canvia i res canvia. S'hi manté la tafurera d'alguns estudiants. Es multipliquen els exàmens oficials perquè es fragmenten les matèries. El currículum esdevé un trencaclosques i els alumnes continuen acudint nerviosos, amb les mans suades, la son penjant i l'esperança de lliurar-se per sempre d'un grapat d'apunts i algun que altre manual. Poques novetats doncs, després de tanta reforma.

JORNADA DE SECUNDÀRIA:

TRACTAMENT EDUCATIU DE LA DIVERSITAT

Data prevista: 31 març de 2001
Informació: seus de l'STEPV i pàgina Web
www.intersindical.org

Satisfacció de l'STEPV-Iv per la reorientació d'altres organitzacions sindicals

L'actual situació fa que la doble via d'accés a la Funció Pública Docent siga més possible que mai

ALLIOLI

Les organitzacions CSI-CSIF, FETE-UGT, ELA i CIG (Confederació Intersindical Galega) i la Confederació d'STEs han demanat al Ministeri d'Educació, Cultura i Esport (MECD) la derogació del Reial Decret 850/93, que regula l'actual sistema d'accés a la Funció Pública Docent, i la negociació d'un nou que permeta la doble via d'accés a la Funció Pública, que incloga un accés diferenciat per al professorat interí i contractat, amb caràcter excepcional i transitori. La petició conjunta de les distintes organitzacions suposa una reorientació radical en la posició que algunes organitzacions sindicals havien mantingut anteriorment, un canvi que l'STEPV-Iv veu satisfactori.

En una direcció contrària, el Ministeri d'Educació, Cultura i Esports, algunes administracions autonòmiques i d'altres organitzacions sindicals continuen tancades a explorar noves vies d'accés diferents del sistema vigent. El MECD considera que el sistema funciona correctament i ha arraconat en el calaix les modificacions anunciades el curs passat.

Els tres canvis proposats es refereixen al barem, la ponderació en la fase de concurs i el tipus de proves. Pel que fa al barem, en l'apartat d'experiència docent, la proposta augmenta fins un màxim de 4, 5 o 6 punts la que actualment es fixa en 4.

El punt referit a la ponderació modifica l'actual assignació a la fase d'oposició, un 66,66%, i la fase del concurs, un 33,33%, incrementant aquesta última fins el 45%, a costa de reduir la prova opositora fins el 55%. A les proves, s'estudia modificar els exercicis, de manera que foren més pràctics i acreditar així l'experiència docent de les persones aspirants.

Moment òptim

El Sindicat considera necessari fer canviar d'actitud el MECD i la Conselleria per reobrir la negociació i modificar el sistema d'accés, una decisió que depén de la voluntat política dels governs, que tenen la capacitat i competència per fer-ho. El moment, a juí de l'STEPV-Iv, és òptim perquè els Acords de Plantilles han creat un nombre important de llocs de treball, places que poden satisfer les expectatives del professorat interí i del personal aturat. Per contra, si aquests llocs de treball es malbaraten amb una elevada oferta de places regulades amb l'actual sistema d'accés, les possibles modificacions restarien sense efecte, perquè no n'hi hauria places suficients per resoldre la situació de precarietat del professorat interí.

Contradiccions sindicals

És difícil d'entendre que sindicats signants de l'Acord unitari de Madrid demanen al País Valencià una Oferta d'Ocupació Pública desbaratada. Sembla contradictori acordar determinades propostes per a obviar-les en la pràctica. No s'entén com es poden signar textos com el que reproduïm, alhora que es demanen més de 4.500 places per a les oposicions d'enguany: "Una única convocatoria con acceso diferenciado, con doble vía, sería para evitar problemas jurídicos (una parte de las plazas ofertadas, la mayoría, serían para los/las que prestaron servicios, y la otra parte, reposición de efectivos, jubilación, sería para los/las que no prestaron servicios). Temporalización de las plazas ofertadas para cubrir el conjunto de interinos/as actuales en este procedimiento transitorio y excepcional".

És coneguda la posició de l'STEPV-Iv, que considera prioritària la modificació de l'actual sistema d'accés a la Funció Pública per donar una resposta a la problemàtica del professorat interí. D'acord amb la trajectòria mantinguda pel Sindicat, l'organització fa una crida per tal d'impulsar el treball sindical unitari i aconseguir que l'Administració òbriga una negociació satisfactòria.

Els errors en vacants i substitucions amenacen de repetir-se

ALLIOLI

El conseller Manuel Tarancón ha advertit de que modificarà alguns aspectes relacionats amb les substitucions del professorat en situació de baixa, la qual cosa implica canviar la provisió de les borses de treball. Tarancón ha anunciat també que vol modificar l'Acord sobre el professorat interí de 1993, en l'apartat referit a la incorporació del personal a les borses de treball. Els anuncis no han anat acompanyats, però, de cap concreció. Sí que ha especificat que, seguint el nou sistema de l'any passat, les adjudicacions de vacants del professorat de Secundària en 2001 es formalitzaran mitjançant la presentació d'instàncies. En canvi, les adjudicacions per al personal del Cos de Mestres seguiran sent presencials.

Despropòsits i errors

Gran part dels problemes apareguts en la provisió dels llocs de treball -en les substitucions, però també en les vacants- estan motivats per una acumulació d'errors de l'Administració. Una relació de despropòsits ha de recollir els següents aspectes. El nou sistema informatitzat, en contra de la majoria de les organitzacions sindicals i del professorat; la deficient planificació del curs escolar 2000-2001, amb comissions de serveis concedides fins ben avançat el mes de setembre; la falta d'informació sobre les vacants fins a primers de setembre; les borses de treball obertes sense temps suficient, amb més de 400 vacants a temps parcial; la manca de personal suficient en els departaments que gestionen la plantilla docent i la provisió dels llocs de treball; l'excessiva complexitat i burocratització en la tramitació de les baixes; la precarització del treball, que contempla l'oferta de substitucions de pocs dies; la desinformació generalitzada, sense llistats públics del professorat interí ni informació puntual de les borses de treball.

Estabilitat laboral

Les solucions no passen per modificar la provisió de les borses de treball, sinó per aspectes dels quals l'Administració no ha volgut abordar. És el cas de l'accés del professorat interí a un lloc de treball fix. L'Administració ha de propiciar l'estabilitat laboral del col·lectiu i l'equiparació de les seues condicions de treball i els seus drets amb els del funcionariat de carrera. Cal establir un sistema d'adjudicació de vacants i substitucions públic i presencial, amb totes les garanties procedimentals, per a tots els cossos docents, i les vacants a temps parcial han de transformar-se en vacants a temps complet. El temps per a formalitzar les substitucions ha de veure's sensiblement reduït, i és necessari dotar amb més personal cada direcció territorial. Finalment, cal preveure, amb antelació suficient, les necessitats del sistema públic i gestionar de manera transparent les borses de treball. L'organització i la lluita és l'únic camí que queda per fer valdre els drets del treballadors i treballadores interins i fer canviar l'actitud de la Conselleria. Aquesta organització sindical seguirà donant el seu suport més ferm a aquests objectius.

El professorat té l'opció de demanar el descompte per l'IRPF de 2001

ALLIOLI

La Direcció Territorial de Cultura i Educació enviarà als centres una circular informativa perquè el professorat calcule i sol·licite el descompte de l'IRPF que evite la seua regularització en finalitzar l'any fiscal. Això permetrà repartir les retencions en totes les mensualitats, evitant l'acumulació dels descomptes. El professorat interí s'havia vist afectat per descomptes acumulats en les nòmines dels mesos d'octubre, novembre i desembre dels anys 1999 i 2000. La Circular fixa uns percentatges orientatius, per als Mestres i els Cossos de Secundària, d'entre el 13% i el 15%, respectivament. L'aplicació s'ha de sol·licitar emplenant un model oficial que facilita el Sindicat.

Fins ara, l'Administració calcula en gener els ingressos durant l'any i descompta un percentatge de l'IRPF. Com que el professorat interí rep en un any un mínim de dos nomenaments, el càlcul dels ingressos es realitza en el període de gener a juny o agost, segons la durada del nomenament, i la retenció s'aplica a aquests ingressos i no als de tot l'any. Quan en octubre es calcula la liquidació en funció dels ingressos del temps treballat en eixe l'any, es comprova que la quantitat a descomptar no es correspon, i es procedeix a retenir les quantitats que regularitzen l'exercici fiscal anual en les nòmines dels darrers mesos de l'any. L'Administració evitaria aquestes complexes operacions si aplicara els càlculs sobre la quantitat a percebre pel treballador o treballadora al llarg de tot l'any, o bé acceptara descomptar els percentatges que aquesta persona sol·licite.

El Sindicat exigeix solucionar abans la situació del professorat interí

Prevista la convocatòria imminent de més de dues mil places a les oposicions per al professorat de tots els cossos docents

ALLIOLI

Més de dos mil llocs de treball podrien cobrir-se dins l'Oferta d'Ocupació Pública Docent per a 2001 si es confirma l'anunci fet públic per la Conselleria d'Educació. La negociació del nombre total de places i de la seua distribució per cossos i especialitats resta pendent de formular, encara que és imminent. Segons l'Administració, es pretén aprovar un pla trianual que concrete les ofertes d'ocupació i reduïsca l'elevat nombre de professorat interí existent al País Valencià.

El Sindicat comparteix l'objectiu anunciat pel Govern valencià, però discrepa frontalment en el sistema per fer-ho efectiu. Per a l'Administració i les altres organitzacions sindicals, el mètode per a reduir el nombre de personal interí es redueix a convocar moltes places a través d'oposicions, sense atendre que, al final del procés, puguen quedar persones amb experiència docent sense una plaça en el sistema públic d'ensenyament. El Sindicat, exigeix la modificació prèvia del sistema per facilitar l'accés d'aquest professorat a la condició de funcionari de carrera. Per a l'STEPV-Iv, es tracta que abans d'aprovar l'Oferta d'Ocupació Pública i la convocatòria de les oposicions es solucione la situació del professorat interí.

Manifestació del professorat interí a la ciutat de València en el curs 1999/2000 / ARXIU

La sentència de l'Audiència Nacional en dues paraules

S

- Els governs central i autonòmic van incomplir acords salarials en 1997.
- És per això que la sentència considera il·legal la congelació de 1997.
- La sentència dóna una gran importància a la negociació col·lectiva.
- I, a més, ens retorna una part dels salaris perduts.
- La sentència correspon a un recurs de CC OO contra aquell incompliment.
- La sentència ha deixat de ser ferma mentre es tramita el recurs del Govern.
- Si el Tribunal Suprem admet el recurs del Govern, la sentència deixarà de ser ferma durant molt de temps.
- En eixe cas, el Tribunal Suprem dictarà una nova sentència entre un i tres anys.
- Eixa nova sentència podria ser igual o diferent de l'actual.
- Però si el Tribunal Suprem no admet a tràmit el recurs del Govern, la sentència esdevindrà ferma.
- Amb tot, el Govern té més recursos jurídics per intentar estalviar-se el pagament.
- Aleshores, abans de tenir una sentència ferma, podrien passar setmanes, mesos o anys.
- Resumint, cal una sentència ferma per poder presentar reclamacions a l'Administració. Aleshores, cal esperar a tenir-la.
- Tramitar una reclamació a l'Administració hauria de ser gratuït.
- Les reclamacions que han preparat els diferents sindicats són bàsicament idèntiques i demanen el mateix.
- Qualsevol gabinet jurídic o persona ben informada pot redactar correctament una reclamació com aquesta.
- Les reclamacions són personals i intransferibles, no vinculades a cap condició col·lectiva.
- Es tracta de reclamacions normals i corrents: només cal saber què dir i quan presentar-les.
- I això ho sap qualsevol sindicat, advocat o persona ben informada.
- Si ja s'ha presentat la reclamació, es pot desistir-hi sense perdre cap dret.
- Hi ha més recursos de més sindicats, sobre el mateix assumpte, pendents de sentència.
- Aleshores, amb el temps, pot haver-hi més d'una sentència sobre el mateix tema.
- Si hi ha més sentències, podrien ser diferents d'aquesta.
- Per tant, cal lluitar sindicalment a fons per cobrar ja.
- Aquesta lluita ha de ser sostinguda i unitària, fins que paguen els governs.

N

- CC OO no és l'únic sindicat que va presentar recursos contra la congelació salarial, però no hi ha sentències dels altres recursos.
- A hores d'ara no es poden afegir persones o organitzacions al recurs que ha donat lloc a l'actual sentència.
- Els sindicats no vinculats als acords de 1997 no podien presentar un recurs per l'incompliment dels mateixos.
- Aquells acords no ens permetien recuperar el poder adquisitiu perdut per congelacions anteriors ni asseguraven una clàusula de revisió salarial per si l'IPC pujava més del previst.
- Per això no tots els sindicats tenien la mateixa opinió sobre aquells acords.
- El sindicat personat en l'Audiència Nacional no és l'únic que pot i deu informar sobre el tema, perquè no és l'únic que té accés a la informació escaient.
- Un assumpte d'aquestes característiques no pot ser reclòs en un cercle de secretisme per a iniciats.
- No hi ha cap raó perquè uns prenguen les decisions per altres.
- No hi ha cap motiu per témer que si la gent no està afiliada no cobrarà.
- No estaria justificat que al final unes persones cobraren i d'altres no, en funció de coses com aquesta.
- No seria justa una solució que no fóra la de pagar d'ofici a tothom, sense exclusions.
- Per tant, no està justificat atemorir la gent i negar-li autonomia personal en aquest o en qualsevol altre tema.
- Proporcionar al personal la informació i el model de reclamació escaient no provoca cap despesa.
- Haver enregistrat ja la reclamació no et condemna a no cobrar.
- Encara que siga possible, no és probable que cada persona acabe per haver d'actuar a títol individual davant els tribunals.
- Aleshores, no té trellat fixar ara un suposat cost d'una suposada actuació jurídico-administrativa.
- Posats a imaginar coses, no hauríem d'acceptar mai que més de dos milions de persones hagueren de fer recursos individuals per la via judicial.

O

ZAPLANA I AZNAR, PAGUEU!

Participem a les mobilitzacions unitàries

intersindical valenciana
ste
PAÍS VALENCIÀ

Publicada l'Ordre que desenvolupa la transitòria quarta de la LOGSE

Els mestres de l'ESO podran continuar en el primer cicle de Secundària indefinidament

ALLIOLI

El *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* del 2 de gener del 2001 publica l'Ordre de 5 de desembre de 2000, de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es regulen les condicions d'aplicació del que es preveu en la disposició transitòria quarta de la Llei Orgànica d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE). L'Ordre dóna compliment al que disposa la LOGSE, en el sentit que el professorat del Cos de Mestres que passe a prestar serveis en el primer cicle d'Educació Secundària Obligatòria podrà continuar en l'esmentat cicle indefinidament. En el supòsit que s'accedira al cos de professors d'Ensenyament Secundari, a través del procediment de mobilitat entre els cossos docents que l'esmentada norma va preveure, el professorat podrà romandre en la mateixa destinació. Les persones que reunesquen les condicions assenyalades a l'Ordre, han de sol.licitar la seua aplicació mitjançant una instància.

ARXIU

Recorreguda l'Ordre que regula l'accés al Cos d'Inspectors

Una convocatòria que vulnera la llei

El Sindicat ha recorregut davant els Tribunals de Justícia l'Ordre de 20 de novembre per la qual es convoca el procés d'accés al Cos d'Inspectors d'Educació, per considerar que determinats aspectes d'aquesta convocatòria vulneren la legalitat. L'STEPV-Iv considera que el procés no reuneix les garanties necessàries en termes d'igualtat per a totes les persones aspirants.

L'oposició a la convocatòria es justifica sindicalment pels següents motius:

- La designació directa per part de la Conselleria de Cultura i Educació de tots els membres del tribunal de selecció. Aquest és un fet inèdit en l'accés a la Funció Pública Docent, també en el camp universitari. En totes les oposicions a cossos docents no universitaris, l'Administració només nomena la presidència del tribunal, i els altres quatre membres es designen per sorteig.
- L'ordre de les proves de la fase de l'oposició. L'Administració afavoreix les persones nomenades "inspectors eventuals", en comissió de servei, sense tindre en compte els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat, així com el de publicitat. Els inspectors eventuals ja han realitzat tasques d'inspecció, per la qual cosa els serà més fàcil superar la primera prova prevista, de caràcter pràctic. Per contra, la resta d'aspirants no han tingut la possibilitat d'exercir aquestes funcions per haver impedit l'Administració el seu accés a eixos llocs de treball.
- No s'estableix el requisit lingüístic, quan el coneixement del valencià és inherent a les tasques pròpies de la Inspecció Educativa.
- En la fase de concurs es puntuen alguns cursos de formació i algunes activitats a les quals només han pogut accedir persones integrants actualment de la Inspecció Educativa.

En la proposta de Conselleria per al curs pròxim figuren 19 instituts

Els mestres tindran preferència per a adscriure's als nous IES amb ESO

ALLIOLI

La Conselleria de Cultura, Educació i Ciència ha fet pública la proposta provisional dels 19 Instituts d'Educació Secundària (IES) que incorporaran en el curs 2001/02 el primer cicle d'ESO.

El professorat del Cos de Mestres dels col·legis que deixen d'escolaritzar aquest alumnat tindrà preferència per a accedir als llocs de treball creats en aquests IES. La normativa a aplicar, tant per a proveir en els col·legis els nous llocs de treball com per a suprimir, serà, si la Conselleria no canvia de criteri, la mateixa que s'ha vingut aplicant des de l'any 1997.

El conjunt de referències legals que regulen el procés són les següents: Resolució de 19 de maig del 2000 (DOGV del 31/V/00); Resolució de 27 de maig de 1999 (DOGV del 3/VI/99); Ordre de 23 de gener de 1997 (DOGV del 29/I/97), per la qual es regula el procés d'adscripció dels funcionaris del Cos de Mestres als llocs de treball resultants de la nova ordenació del Sistema Educatiu; Ordre de 15 de gener de 1997 (DOGV del 24/I/97), per la qual s'estableixen els criteris per a fixar els llocs de treball dels IES que poden ser oferits als funcionaris pertanyents al Cos de Mestres, per a impartir les ensenyances de Primer Cicle d'ESO en els IES; Ordre de 5 de maig de 1999 (DOGV del 21/V/99); Ordre de 9 de juny de 1998 (DOGV del 26/VI/98), per la qual es regulen les situacions a què es refereixen els articles 14, 15, 16 i 17 de l'Ordre de 23 de gener de 1997 i els desplaçaments de mestres com a conseqüència de la supressió o modificació de llocs de treball en centres públics d'Educació Infantil, Primària, primer cicle d'ESO i EE, en desenvolupament del RD 895/89, modificat pel RD 1.664/91.

Conselleria privatitza el servei d'educadors dels menjadors escolars de manera unilateral

ALLIOLI

La Conselleria d'Educació, davant les irregularitats en la contractació de monitors becaris de menjadors escolars, tal i com ha posat de manifest la Inspecció de Treball, ha decidit privatitzar el servei. La Conselleria sempre s'ha negat a regular el tema, per les implicacions econòmiques que tenia. L'última regulació és de 1986, i ara decideix gastar-se 1.950 milions de pessetes. Amb la mesura, unilateral i decidida amb el major secretisme, es passa per damunt del comité d'empresa del personal laboral, dels sindicats i de la pròpia Mesa de pares i mares. També es mensyprea la direcció dels centres, els consells escolars i el mateix Consell Escolar Valencià.

Amb la privatització s'acaba amb un servei educatiu de gran importància. Fins ara, els centres seleccionaven el personal en funció del projecte d'activitats educatives a desenvolupar entre l'activitat lectiva del matí i la vesprada. Durant molts anys, els consells escolars de centre han dissenyat autònomament aquestes activitats i han anat proveint-se de les dotacions de materials per realitzar-les, en col·laboració amb les AMPA. L'activitat s'adaptava a totes les edats, amb un especial relleu amb l'alumnat més menut. Aquest sistema ha bastit durant molts anys un treball cooperatiu important entre tots els sectors dels centres, creant un model de comunitat molt útil per a definir el perfil de cada centre i molt eficaç en l'atenció a l'alumnat.

La mesura privatitzadora i unilateral de Conselleria subratlla el seu caràcter autoritari i demostra que l'importa ben poc la vessant educativa i democràtica de l'Escola pública.

Per a aprendre a evolucionar positivament

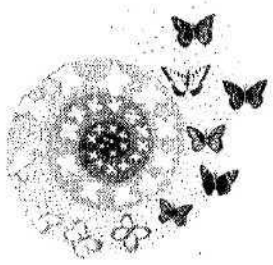

Tallers pràctics al març-abril d'**intel·ligència emocional: autoestima, educació per a mares/pares i comunicació.** Al maig, inici de la formació extensa en creixement personal i comunicació humana; el ***Practicant en PNL***, 3 hores setmanals de vesprada. Descomptes a les inscripcions anticipades. **Demana informació ara mateix.**

PeNelers • Salamanca, 35, 6-14. • 46005 València. • Tel. 96 334 31 90
carles-pnl@ctv.es. • www.ctv.es/USERS/carles-pnl

TEMARI DE TECNOLOGIA DE SECUNDÀRIA

Professora de Tecnologia d'Educació Secundària en IES ofereix temari d'elaboració pròpia de molt bona qualitat. Resultats demostrats.

Tel. 96 185 78 26 (Elena)

Es fixa un calendari per abordar la negociació amb els sindicats

Tarancón assisteix a la Mesa Sectorial, però no accepta compromisos

ALLIOLI

La presència de Manuel Tarancón a la Mesa Sectorial d'Educació del 18 de gener, un gest inhabitual del conseller, va servir de poc. El conseller va explicar l'organigrama funcional de la Conselleria i va informar que Asunción Figueres, sots-secretària del Departament, presidirà les meses de negociació. El conseller es va limitar a formular una declaració de bones intencions sobre la negociació col·lectiva, que pretén "potenciar, agilitzar i dinamitzar", i va manifestar la intenció de complir el calendari de temes a negociar acordat el 18 d'octubre amb els sindicats.

Respecte dels acords signats amb anterioritat amb els representants dels treballadors i treballadores -plantilles dels centres d'Infantil i Primària, de Secundària, Seguretat i Salut Laboral, Fons Socials, etc.- el conseller no va manifestar el compromís de complir-los, sinó que, pel contrari, va deixar de reconèixer el seu incompliment, limitant-se a convocar les comissions de seguiment dels Acords.

Les declaracions del conseller, a juí del Sindicat, no aporten cap novetat i, en qualsevol cas, queda per comprovar si són expressió d'un canvi real d'actitud de l'Administració. Segons l'STEPV-Iv, "la paralització de la negociació no pot resoldre's limitant-se a fixar un calendari o una interlocutora, sinó amb una modificació radical del comportament. Els responsables educatius han d'actuar per tal d'afavorir un consens que millore les condicions laborals del professorat a l'ensenyament públic". El consens s'hauria d'aconseguir en els grans temes que afecten el sistema educatiu, com la nova reglamentació prevista pel MECD, el Decret d'Admissió d'Alumnes, la dotació de majors recursos econòmics als centres, les mesures per a la compensació, l'atenció a la població escolar immigrant, entre molts altres. El Sindicat va exigir que el conseller fóra valedor de l'ensenyament públic i encetara una campanya de promoció davant la societat.

Sense avanços

El calendari de negociació no suposa, per ell mateix, cap avanç. Com a mostra, un botó. La preocupació més important per al conseller durant els darrers mesos, confessat per ell mateix, ha estat la derivada de les substitucions del professorat. A la reunió de la Junta de Portaveus, cap responsable de l'Administració va proposar incloure aquest tema al calendari. Pel que es veu, els *flashes* dels repòrters i els titulars de premsa han pesat més que la convicció i la voluntat sincera de solventar el problema.

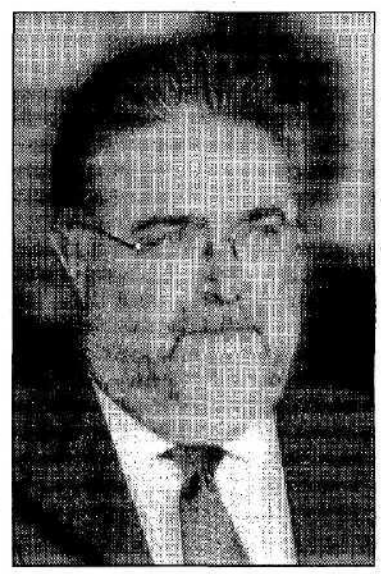

Manuel Tarancón

Propostes

Oferta d'Ocupació Pública Docent del 2001. Qualsevol oferta queda condicionada a la modificació de l'actual sistema, per permetre un accés diferenciat del professorat interí i la incorporació del requisit lingüístic.

Planificació Educativa per al curs 2001-2002. S'exigeix la retirada de la proposta d'Arranjament i l'estimació de les al·legacions dels Consells Escolars Municipals i de les Juntes de Personal. Es reitera l'exigència de creació i oferta de les unitats de tres anys en tots els centres públics.

Retribucions del professorat per a 2001. Cal una negociació per recuperar el poder adquisitiu perdut en els darrers anys, tal i com va reconéixer el propi conseller de Justícia i Administracions Públiques.

Desplegament del ROF dels col·legis. Es demana un canvi radical de l'actual proposta.

Acord de Plantilles de Secundària. S'exigeix el seu compliment complet en aspectes com la negociació de les plantilles d'FP; formació del professorat; construcció dels centres; catalogació lingüística; recol·locació voluntària del professorat; itinerància; dotació de la plantilla completa prevista a l'Acord als actuals IES.

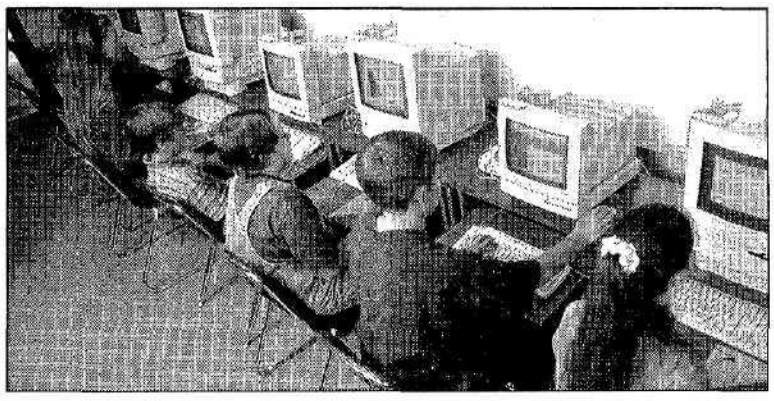

ARXIU

El Reglament Orgànic i Funcional dels instituts endureix les condicions de treball i imposa la jornada en juliol

ALLIOLI

El document que ha de desplegar el Reglament Orgànic i Funcional de Secundària (ROF) és molt important perquè ha de regular l'organització, el funcionament dels centres i les condicions laborals del professorat durant els propers anys. Es tracta d'una nova Ordre, que ha de substituir la de 29 de juny de 1992.

Fins ara, el funcionament dels instituts es regeix per aquesta Ordre i per les Instruccions d'Inici de Curs, negociades a la finalització de cada curs escolar. La nova normativa regularà, durant molts anys, tots els aspectes relacionats amb l'organització i el funcionament dels centres. És aquesta la raó que obliga a una reflexió i a un treball, tant personalment com en els claustres, per fer arribar al Sindicat esmenes, comentaris i suggeriments. El document sencer es troba a disposició de tothom a la pàgina *web* de l'STEPV-Iv.

És interessant comptar amb un document on s'arreplegue una normativa fins ara dispersa. Això no obstant, el nou ROF normativitza i burocratitza els centres fins a límits escandalosos; empitjora les condicions laborals del professorat; considera tots els centres de menys de 12 unitats com a seccions; impedeix qualsevol model de jornada que no siga la partida; retalla l'autonomia dels centres en determinar quines han de ser les reunions i quan s'han de fer; elimina les reduccions horàries per a les persones majors de 55 anys, entre altres. Una de les novetats més desafortunades, però, és la regulació d'una jornada de 25 hores en els instituts durant el mes de juliol. És inacceptable i caldrà la participació i col·laboració activa de tothom per poder modificar-lo.

La negociació es preveu molt dura, motiu que justifica la participació en les assemblees convocades per tal d'elaborar col·lectivament les propostes alternatives. D'altra banda, a través de la Inspecció Educativa, s'està treballant als centres l'aplicació del tercer tram de l'Acord de Plantilles. Cal que el professorat conega els augments horaris a aplicar per impedir els retalls en l'aplicació de l'Acord, que desapareguen les coordinacions d'ESO i de l'Aula d'Informàtica, i que no s'augmenten les reduccions horàries dels càrrecs directius. L'STEPV-Iv ha rebutjat aquesta aplicació i exigeix que s'aplique el 100% de les hores previstes en l'Acord en els centres complets.

Educació desestima les al·legacions dels òrgans de participació

Rebuig del Sindicat a la proposta de Planificació Escolar per al 2001/02

***La proposta provisional* de Planificació Escolar per al curs 2001-2002 (coneguda com l'*Arreglo*), presentada per la Conselleria de Cultura i Educació, ha estat rebutjada pel Sindicat. Els responsables d'Educació han desestimat la majoria de les al·legacions plantejades pels diferents òrgans de participació en contra dels criteris de l'Administració educativa. A juí de l'STEPV-Iv, la proposta de Planificació no és la que necessita l'ensenyament públic valencià. L'Administració frustra així, un any més, les expectatives del sector públic. Amb la proposta, a més, Conselleria incompleix l'Acord de Plantilles de 1996, signat amb els sindicats.**

Oposició al nou Arranjament

- No s'ha negociat cap dels documents de criteris, ni els de les unitats escolars ni els dels llocs de treball, a la Mesa Sectorial d'Educació. La documentació presentada és incompleta, ja que hi falta tota la informació referida als llocs de treball.

- Els criteris de la proposta són els mateixos que van configurar el Mapa Escolar, document de planificació educativa on s'aposta clarament per l'ensenyament privat, la qual cosa suposa en la pràctica una reducció de 26 unitats del total en Educació Primària. Conselleria condiciona l'augment de les unitats dels centres públics, l'escolarització de l'alumnat de tres anys i de l'alumnat de primer cicle d'ESO als IES... a la capacitat de les instal·lacions. En bona part dels casos l'Administració no ha fet res per a tindre a punt els centres.

- El transvassament d'alumnat de primer cicle d'ESO als IES es produeix només en 19 instituts. Resten encara 119 centres de Secundària, d'un total de 296, sense incorporar aquest alumnat, un 40,2% del total. Les escoles que mantenen l'alumnat de primer cicle d'ESO són encara 454, d'un total de 1.016, el que representa el 44,7% dels col·legis.

- Al curs 2000-2001, falta per crear 488 unitats d'Infantil, la major part de les quals corresponen a tres anys, unes 404 unitats. Per al proper curs escolar, només es preveu la creació de 25 unitats, junt a 28 que "s'habiliten", una mena de creació provisional. Per assolir les previsions del Mapa Escolar del 1996, ben lluny de les dades oficials de l'Administració, cal crear encara 435 unitats més.

- Les ràtios d'alumnat són, en la major part dels casos, les màximes, marcades estrictament per la normativa. Cal rebaixar-les, tant pel que fa als diferents nivells com als tipus de centres i programes educatius.

- No s'han negociat les plantilles dels Serveis Psicopedagògics Escolars (SPEs).

- Continua sense desplegar-se el Decret d'Alumnat amb Necessitats Educatives Especials.

- Es continua sense homologar amb els col·legis d'una línia completa les plantilles dels centres d'Infantil (EI) i Primària (EP) de 3 unitats d'EI més 7 d'EP, 4 d'EI més 6 d'EP i similars, el que suposa una penalització injustificable.

- No es dota de professorat suficient alguns programes educatius, com ara Immersió Lingüística, Educació Trilingüe, Compensatòria o Atenció a l'Alumnat Immigrant.

- No es crea cap nou Programa d'Ensenyament Bilingüe. Només es produeixen tres recatalogacions a centres amb programes bilingües.

- La situació dels Centres Específics d'Educació Especial continua sent precària i inestable. No es vol assumir la seua problemàtica i presentar solucions. Com en edicions anteriors, la Planificació segueix suprimint unitats i es nega a abordar el seu futur.

El professorat de Secundària afectat vol que es reconega el seu treball

Els equips directius de les seccions demanen l'homologació retributiva

ALLIOLI

Segons l'Ordre de 31 de juliol de 1998, les seccions amb menys de 8 unitats dels Instituts d'Educació Secundària (IES) compten amb una vice-direcció i un cap d'estudis com a òrgans de govern unipersonal, mentre que els centres amb més unitats disposen també d'una vicesecretaria.

Les retribucions dels càrrecs unipersonals de govern a les seccions dels IES no estan contemplades a l'Ordre de 15 de febrer de 1993 de la Conselleria d'Economia i Hisenda. La mateixa ordre determina la percepció de retribucions per la vice-direcció de les seccions, únic càrrec formalment reconegut a aquests centres, encara que les funcions que exerceix la vice-direcció equivalen a la direcció d'un IES. Els altres càrrecs unipersonals de les seccions (cap d'estudis, vice-secretaria i caps de seminari) no gaudeixen de cap remuneració per l'exercici de la seua responsabilitat, encara que són els que conformen els òrgans de govern de les seccions i, des d'un punt de vista orgànic, haurien de tindre la consideració de càrrecs unipersonals de l'institut, del qual depenen orgànicament.

L'STEPV-Iv ha recollit el malestar existent entre el professorat afectat i demanarà a Conselleria el reconeixement de la situació en la qual es troben les seccions. El Sindicat plantejarà el reconeixement del dret a la percepció de les retribucions dels càrrecs dels equips directius de les seccions. D'igual manera, farà arribar a les persones afectades un model de sol·licitud que es presentarà a la Conselleria d'Educació per instar la d'Economia i Hisenda perquè modifique una normativa avui desfasada i obsoleta. Cal recordar que a aquestes normes vigents s'empren termes com ara "*extensions*" i "*instituts de batxillerat*", actualment en desús per l'aplicació de la LOGSE. La iniciativa sindical es presentarà a la Mesa Sectorial i, si cal, es recorrerà a la via contenciós-administrativa.

Les pèssimes infrastructures de les seccions dels IES, amb manca d'espais, condicions i recursos, on el treball de docents i alumnes es realitza sovint en condicions tercermundistes i infrahumanes, són per al Sindicat incompatibles amb la concepció d'un servei educatiu públic, digne i modern.

Els Serveis mantenen les plantilles des de 1992

El Govern valencià segueix ajornant la negociació sobre els SPEs

ALLIOLI

L'Administració valenciana no vol ni parlar dels Serveis Psicopedagògics Escolars (SPEs). El Decret que regula aquests Serveis data de 1994 i des d'aleshores cap representant de l'Administració ha acceptat seure's amb els sindicats per encarar la problemàtica del col·lectiu que treballa en aquests centres.

La negativa a negociar rau, molt probablement, en el desacord del Govern valencià amb el Decret que regula els SPEs, raó per la qual intenta modificar la seua estructura i funcionament. El programa electoral del Partit Popular ja anunciava aquestes intencions, encara que els canvis s'han anat ajornant. La situació dels SPEs mai no s'ha abordat, ni oficialment ni oficiosa.

Front a les intencions del Govern, el Sindicat es nega a modificar l'actual normativa. El Decret va ser consensuat en gran part amb les organitzacions representatives de l'ensenyament, malgrat alguns aspectes amb els quals el Sindicat discrepa. És el cas dels Gabinets Municipals o el de la manca de solució als problemes laborals d'alguns col·lectius. Amb tot, pel que fa al model, l'STEPV-Iv subratlla l'important grau de consens que el Decret representa.

Per tal de desbloquejar l'actual situació dels SPEs, el Sindicat planteja la necessitat de desplegar la norma vigent de manera immediata a través d'una negociació. El procés, que hauria d'estar finalitzat abans de les vacances d'estiu i ser efectiu a partir del curs 2001/02, cal que aborde com a prioritats dos aspectes. En primer lloc, l'actualització de la plantilla, inalterada des de 1992, excepte xicotetes variacions. En segon terme, s'ha de desplegar una normativa pròpia que regule l'organització i funcionament del Servei. Finalment, s'ha de resoldre la irregular situació laboral que arrosseguen els psicopedagogs, per tal d'integrar-los en el Cos de Secundària. El Sindicat ha exigit al Govern que afronte aquests aspectes sense més dilacions.

Els accidents laborals inclouen els produïts pel desplaçament al lloc de treball

ALLIOLI

La sinistralitat, els accidents i les malalties professionals són les conseqüències més negatives produïdes per l'exercici de la professió. Molts treballadors i treballadores perden la salut, fins i tot la pròpia vida, mentre desenvolupen una activitat productiva per compte alié. I la incidència no és menor quan es produeix en el transcurs d'una activitat realitzada en el trajecte, d'anada o tornada, entre el domicili particular i el lloc de treball.

Els accidents *in itinere* (d'*iter*, camí), denominació que reben en el text refós de la Llei General de la Seguretat Social, constitueixen al País Valencià el 6,53% de tots els accidents de treball amb baixa, però pel grau de lesió ocasionen el 18,34% dels accidents greus i el 32,29% dels mortals, segons dades referides al període comprés entre 1988 i 1992. El Sindicat està elaborant una guia detallada on s'expliquen les característiques dels accidents laborals provocats per la itinerància. Els accidents *in itinere*, fins i tot els produïts pels desplaçaments a la consulta mèdica o a la farmàcia, tenen la consideració d'accidents laborals, d'acord amb la Llei, encara que en cada cas s'han de provar totes les circumstàncies concorrents.

Els delegats i delegades de Prevenció i el Comité de Salut Laboral del Sindicat treballen per a prevenir aquests accidents i pressionen per a que es creen els Serveis de Prevenció de Riscos Laborals, uns serveis que deuen corregir algunes interpretacions errònies bastant esteses entre els treballadors i treballadores, i que consideren que els accidents per itinerància no es poden prevenir perquè són resultat de l'atzar, sense cap relació amb l'exercici professional. Un dels reptes sindicals dins la cultura de la prevenció és que aquests accidents no es camuflen com a malalties comunes i que els treballadors i treballadores en prenguen consciència.

El professorat valencià, discriminat respecte al d'altres territoris

Educació no vol incrementar les quantitats d'indemnització per la 'jubilació LOGSE'

ALLIOLI

La Conselleria de Cultura i Educació es nega a augmentar les quantitats a abonar al professorat afectat en concepte de jubilació LOGSE. La negativa és incomprensible, atés que la majoria de comunitats autònomes han negociat el tema per aplicar increments significatius als establerts originàriament per l'Administració central.

El Sindicat continua pressionant fins a conseguir un augment en aquestes gratificacions, així com una pròrroga, més enllà de 2002 de la jubilació avançada. Es tracta d'evitar així la discriminació del personal afectat respecte al d'altres territoris de l'Estat.

Por unos SPEs de servicio público

Francesc Torregrosa

La nueva ordenación del sistema educativo, la implantación de los nuevos currículos, la atención a la diversidad, la implantación de los programas de educación bilingüe, el soporte y seguimiento del proceso de integración del alumnado con necesidades educativas especiales y la necesidad de coordinación de las actividades de orientación, tanto en itinerarios educativos como en su vinculación al mundo del trabajo, aconsejaron la regulación de los Servicios Especializados de Orientación Educativa, Psicopedagógica y Profesional (SPEs), en el marco general de la Reforma educativa y su adecuación a las características de la escuela valenciana, mediante la promulgación del Decreto 131/194, de 5 de julio (DOGV de 28 de julio).

Los SPEs de la Conselleria d'Educació i Ciència son equipos interdisciplinares integrados por psicólogos, pedagogos, logopedas, trabajadores sociales y médicos. Se constituyen para favorecer el ejercicio de funciones especializadas de orientación, evaluación e intervención educativa y, en general, de apoyo al sistema escolar en sus distintos niveles educativos y en su vinculación al mundo del trabajo.

Los profesionales que trabajamos en estos servicios queremos exponer nuestra defensa del modelo de orientación como servicio público, mediante el desarrollo negociado del Decreto 131/1994, configurando su estructura en equipos técnicos interdisciplinares.

Manifestamos la necesidad de ampliación de las plantillas de los SPEs y de los Departamentos de Orientación. Desde el año 1992 no se ha aumentado el personal de los SPEs: psicopedagogos, logopedas y trabajadores sociales. Urge la creación indiscriminada de plazas de logopedia en colegios, sin tener en cuenta las necesidades de la zona. En la actualidad existen SPEs sin disponer siquiera de una trabajadora social, con ratios de colegios y población escolar completamente desproporcionadas y desbordantes.

Se debe aprobar un Decreto de Plantillas que permita la movilidad del personal adscrito a los SPEs mediante concurso de traslados, y es necesaria la creación de bolsas de trabajo en las distintas especialidades que requiere el carácter interdisciplinar de los SPEs. Por otro lado, algunas sedes de estos servicios están ubicadas fuera de sus zonas geográficas de intervención, lo cual dificulta en gran medida la atención al público.

En resumen, la Administración no manifiesta ningún interés en regular estos servicios, que repercuten básicamente en la población escolar más necesitada, tanto social (compensación de desigualdades) como personalmente (tratamiento de discapacidades, fracaso escolar, malos tratos, absentismo, etc.). Instamos a la Conselleria a desarrollar el Decreto 131/194, negociando con los sindicatos la mejora de la organización y funcionamiento de estos servicios.

PERMISOS I LLICÈNCIES

El marc general de la normativa sobre permisos i llicències deriva de les següents lleis i normes que els despleguen:

· Llei de Funcionaris Civils de l'Estat de 1964 (LF 1964).
· Llei 30/84 (L 30/84), de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública (modificada, entre d'altres, per la Llei 66/1997).
· Llei de la Funció Pública Valenciana (LFPV), aprovada per Decret Legislatiu de 24 d'octubre de 1995 del Consell de la Generalitat Valenciana, que n'aprova el Text Refós, modificat per la Llei 8/1995 i per la Llei 14/1997, de 26 de desembre, de Mesures de Gestió Administrativa i Financera i d'Organització de la Generalitat.
· Llei 39/1999, de 5 de novembre, pel que fa al permís de maternitat i paternitat.

D'acord amb la legislació esmentada, el règim de permisos i llicències per al personal docent es desplega en el Decret 28/2001, de 30 de gener, del Govern valencià, pel qual es regulen les llicències i permisos del personal docent no universitari dependent de la Conselleria de Cultura i Educació (DOGV n.º 3.931, 2-2-2001).

Als efectes de la concessió dels permisos, llicències i reducció de jornada, la parella tindrà la mateixa consideració que el cònjuge, sempre que estiga inscrita en el Registre d'Unions de Fet de la Comunitat Valenciana, creat per Decret 250/94, DOGV de 16 de desembre (Disposició Addicional Primera del Decret 28/2001).

Els permisos que haja d'autoritzar la Direcció General de Personal, els pot trametre, mitjançant el correu electrònic, la direcció de cada centre, des de la *web*: www.cult.gva.es/dgp

LLICÈNCIES (funcionariat de carrera)

	LEGISLACIÓ	DOCUMENTACIÓ	DURADA	OBSERVACIONS
ASSISTÈNCIA a conferències, congressos, seminaris o jornades (RETRIBUCIÓ ÍNTEGRA)	- D 28/01, Art.4.1.1	- Sol·licitud: Direcció General de Personal. - Previ informe favorable de la direcció del centre.	Màxim, 4 dies a l'any.	- Contingut relacionat amb activitat docent del peticionari. - Percepció íntegra de la retribució.
LLICÈNCIA PER ESTUDIS (RETRIBUCIÓ PARCIAL)	- D 28/01, Art. 4.1.2	Sol·licitud: Direcció General Personal.	- Fins a 12 mesos. - Sol·licitar cada 5 anys de servei. - Al final, cal presentar memòria i certificació d'assistència.	- Formació relacionada amb l'activitat docent del sol·licitant. - Es cobren les retribucions bàsiques (sou, trienis, extra).
ASSUMPTES PROPIS Beques, cursos perfeccionament professional (SENSE RETRIBUCIÓ)	- D 28/01, Art. 4.2.1, 4.2.2, 4.2.3 i 4.2.4	Sol·licitud: Direcció General de Personal.	- Mínim: 15 dies seguits. - Màxim: sis mesos cada tres anys. - Per un curs de perfeccionament, màxim 4 mesos a l'any.	- En funció de les necessitats del servei. - Es sol·licitarà 30 dies abans, llevat d'excepcions. - Es computaran a efectes d'antiguitat i es mantindrà el personal en alta en el règim de previsió. - Sense dret a retribució.

REDUCCIÓ DE JORNADA

	LEGISLACIÓ	DOCUMENTACIÓ	DURADA	OBSERVACIONS
REDUCCIÓ DE JORNADA	- L 30/84, Art. 30,1, f), redacció Llei 66/97, art. 50. - D 28/01, Art. 5.1, 5.2 i 5.3.	- Direcció Territorial. - Presentar almenys 15 dies abans del començament de cada trimestre escolar.	- Disminució de la jornada, des d'un terç a la meitat. - Per trimestres. - Es reduirà, proporcionalment, la reducció de jornada per lactància.	- Per l'atenció a menors de 6 anys i familiars que necessiten una especial dedicació. - Per l'atenció a disminuïts físics, psíquics o sensorials (amb+33%). - A qui no puga fer jornada completa per malaltia llarga o crònica. - Amb disminució proporcional de retribucions.

PERMISOS

	LEGISLACIÓ	DOCUMENTACIÓ	DURADA	OBSERVACIONS
MATRIMONIS o UNIONS DE FET.	- LF 1964, Art. 71.1. - D 28/01, Art. 3.1.	Direcció Territorial.	15 dies naturals consecutius.	A conveniència de la persona interessada.
ASSISTÈNCIA a matrimonis o unions de fet	D 28/01, Art. 3.1.	Direcció Territorial.	1 dia. 2 dies si la celebració és a més de 375 Km. residència.	Parents: pares, pares polítics, germans, germans polítics, fills, néts i avis.
NAIXEMENT, ADOPCIÓ, ACOLLIMENT	- L 30/84, Art. 30.1. - D 28/01, Art. 3.2	- Director centre. - Llibre de Família o justificant mèdic.	3 dies hàbils. 5 dies si esdevé a més de 100 Km. de la localitat de residència. Cas de complicacions de mare o fill/a, dos dies més.	Només pel pare.
EMBARÀS I PART. ACOLLIMENT O ADOPCIÓ (Adopció internacional: El permís previst podrà iniciarse 4 setmanes abans de la resolució)	- LF 1964, Art. 71. - L 30/84, Art. 30.3. - D 28/01, Art. 3.2.	- Direcció Territorial. Abans part: Imprés + Certificat Mèdic. Després part: Imprés + Certificat Mèdic i Llibre Família.	Part únic, acolliment o adopció menors 6 anys: 16 setmanes. Part o acolliment múltiple: 18 setmanes. Acolliment o adopció majors 6 anys amb discapacitats o dificultats d'inserció: 16 setmanes.	- Per la mare, 6 setmanes obligatòriament després del part. El pare podrà fer ús de les 4 últimes (6 en cas de mort de la mare). - El permís per adopció o acolliment es distribuirà entre pare i mare, a opció dels interessats. També podrà ser simultani, però la suma no excedirà el temps establert.
PREPARACIÓ PART I FECUNDACIÓ ARTIFICIAL	D 28/01, Art. 3.2.	Direcció Territorial.	El temps necessari.	Sempre que els centres on han d'assistir tinguen un horari incompatible amb el del treball.
INTERRUPCIÓ VOLUNTÀRIA EMBARÀS	D 28/01, Art. 3.2.	Direcció del centre.	6 dies naturals i consecutius.	Sempre que no es trobe en situació d'incapacitat temporal.
MORT O MALALTIA GREU DE FAMILIAR (per consaguinitat o afinitat)	- L 30/84, Art. 30.1. - D 28/01, Art. 3.3.	Direcció del centre.	- Parella, pares i fills: 4 dies naturals. 6 a més 100 Km. de la residència. - Avis, néts, germans: 3 dies naturals. 5 a més 100 Km. residència.	En cas de malalties greus de llarga durada, els dies podran utilitzar-se alternats. Es pot concedir de nou cada volta que s'acredite una nova situació de gravetat.
EXÀMENS	- L 30/84, Art. 30.1. - D 28/01, Art. 3.4.	- Direcció del centre, excepte quan es tracta de matèries relacionades amb la Funció Pública: Dir. Gral. de Personal. - Portar justificant després.	El dia o dies de la celebració.	Proves selectives d'ingrés en administracions públiques, exàmens i altres proves, encara que siga compatible amb la jornada.
TRASLLAT DOMICILI	- L 30/84, Art. 30.1. - D 28/01, Art. 3.5.	- Direcció del centre. - Aportar justificant.	Dos dies per trasllat de domicili habitual.	
DEURE INEXCUSABLE	- L 30/84, Art. 30.2. - D 28/01, Art. 3.6.	Direcció del centre.	Pel temps indispensable.	Per obligació pública o personal que genere alguna responsabilitat civil, social o administrativa.
LACTÀNCIA	- L 30/84, Art. 30.1. - D 28/01, Art. 3.8.	- Direcció del centre. - Adjuntar Llibre de Família.	Reducció de jornada laboral en 1 hora diària. Pot ser distribuïda en fraccions de mitja hora.	- Per fill o filla menor de 12 mesos. Tant el pare com la mare. Lactància natural o artificial. Acumulable a la reducció de jornada per guarda legal.
CONSULTES mèdiques	D 28/01, Art. 3.9.	- Direcció del centre. - Aportar justificant.	Pel temps indispensable i, preferentment, en horari no lectiu.	

Desmantellament de la LOGSE: propostes educatives de 'nou manteniment' per a que res no canvie

El tercer grau

Joan Andreu Traver Martí *

A la de tres va la vençuda. Sembla que per fi les trompetes de l'opulència marquen els darrers compassos de la posada en marxa i desmantellament de la LOGSE. El tres es presenta com un número màgic en aquesta empresa, i de "tercer grau" es podria anomenar l'acosament que la Reforma està rebent a hores d'ara. I és al tercer curs de la tercera etapa educativa, l'ESO, on s'identifica un taló d'Aquil.les de l'ensenyament públic. ¿Per què?

Apuntava Gimeno Sacristán en aquestes pàgines que possiblement als docents ens falla la memòria. És fàcil identificar altres episodis on el sistema educatiu ha estat qüestionat amb una crudesa semblant. De la mà d'una major democratització de l'educació formal, els missatges tremendistes sobre el seu futur han campat quasi sempre pel seu aire. El perill de desestabilització no li ha sentat mai bé a la vessant institucional del fet educatiu: "Admetre els canvis, sí, però per a que res no canvie", sembla ser la frase predilecta dels detractors de l'ensenyament públic.

En aquest sentit, com plantegen alguns autors, les propostes educatives es poden qualificar de "manteniment", quan pretenen preservar l'estatus social i educatiu imperant, o de "nou manteniment", quan introdueixen canvis mínims, sobretot aparents, però sense canviar-ne l'essencial. És el que va ocórrer quan es va presentar l'ensenyament bàsic com a qüestió pública i de dret, i també cada vegada que s'ha volgut eixamplar el seu horitzó d'incidència col·lectiva. "El futur de la societat està en mans de l'educació", és el cant de sirenes que no deixen de repetir els defensors de l'ordre establert. El futur -segons quin, faltaria dir- podria articular-se sobre les propostes educatives, sempre i quan aquestes foren transformadores. Però, mentre aquestes siguen de "manteniment", o de "nou manteniment", el futur està exclusivament a les seues mans.

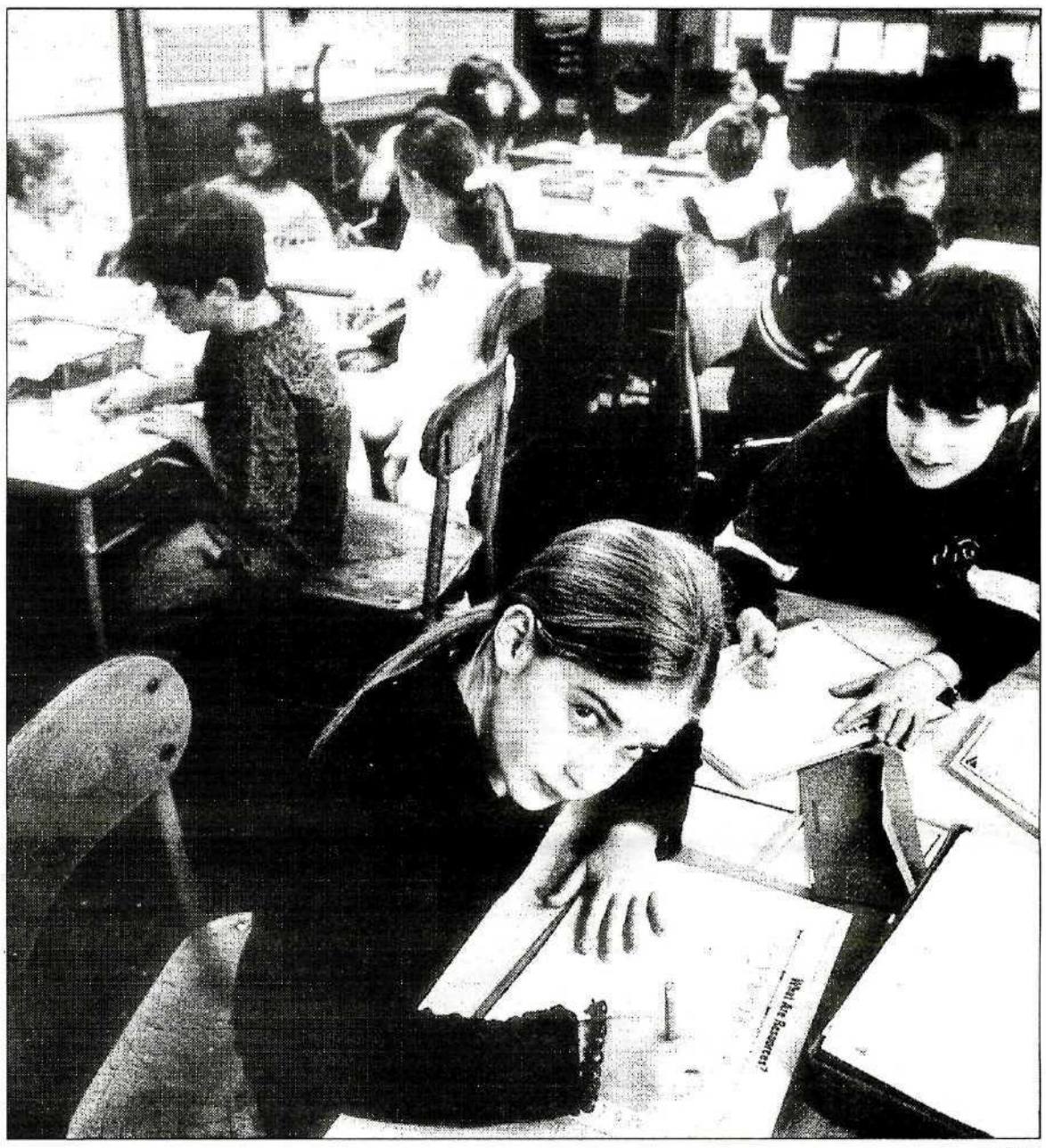

ARXIU

El "tercer grau" i la Reforma

Un futur que ens recomana les "bones arts" d'allò privat per tal d'endreçar i dotar de major eficàcia el servei públic educatiu. Les raons que aconsellen aquesta intervenció, paradoxalment, són públiques i notòries, són raons que justifiquen el "tercer grau" al que està sotmés actualment el procés de Reforma, i en concret, l'ensenyament públic.

"El perill de desestabilització no li ha sentat mai bé a la vessant institucional del fet educatiu."

La consolidació de l'ensenyament primari com a obligatori no fa trontollar aquest sistema i la seua institucionalització va representar una conquista a preservar. L'ampliació de l'ensenyament obligatori a l'etapa infantil, junt a l'escolarització massiva dels infants, més que un dret és un deure indefugible de la societat, una terrible necessitat. L'equilibri del sistema social passa per l'escolarització massiva, i les necessitats laborals de les famílies així ho aconsellem. L'escola esdevé també guarda i custòdia.

Només queda un tercer esglaó per on buscar les cosquerelles al sistema educatiu. I, ves per on, és un espai que als polítics els fa grans; un espai de convergència on tothom comparteix el malestar de les seues falles. Un espai on s'escenifiquen les pors al canvi i a la transformació i on un govern com l'actual ha aconseguit ficar d'acord els mestres i l'alumnat. Tots dos fan palés el seu malestar en arribar al número tres. Perquè és en tercer d'ESO on simbòlicament el malestar docent -l'estrés, la queixa, la impotència- troba el seu punt àlgid. És també en tercer on les resistències de l'alumnat -l'abandonament escolar, les conductes disruptives, la desmotivació- s'expressen de manera més directa i contundent. Si fóra possible, aquest curs seria el primer desaparéixer del mapa escolar. És nat el no estimat.

Quan en setembre es formalitzen els horaris docents i s'assignen les tutories, tercer d'ESO registra una de les majors taxes d'"orfandat": la tutoria de tercer s'adjudica a l'últim que arriba a l'institut. El professorat nouvingut s'adhereix prompte a les tesis majoritàries que subratllen l'oportunisme de l'escolarització obligatòria al segon cicle de l'ensenyament secundari. Les mancances en la formació acadèmica de base i en l'adquisició d'hàbits de treball i de normes de comportament, així com la gran desmotivació cap a les tasques i els programes escolars d'una part important de l'alumnat, són identificades com a responsables del fracàs escolar i dels problemes de convivència. S'enyoren temps passats, en els quals l'ensenyament secundari semblava tenir sentit.

Un nou manteniment

El descontent generalitzat cap al sistema educatiu és una realitat; el tercer grau troba la seva justificació; la contrareforma educativa apareix en l'escenari social com una necessitat; la política educativa hegemònica retroba en el clamor popular l'empenta necessària per qüestionar les escasses coses que s'han renovat; el dit acusador enceta el procés ritual d'un nou manteniment. Cal realitzar canvis per a que l'ordre establert es preserve.

La simptomatologia del fracàs escolar es manifesta de forma creixent als tercers d'ESO, com confirmen els principals afectats. Però els interessos d'aquest tercer grau apunten més amunt. La reforma de les humanitats i de la formació professional; la política de concerts amb els centres privats; la gestió privada dels recursos públics; la reforma de l'ensenyament secundari... són alguns dels senyals que anuncien la més que presumible contrareforma del sistema educatiu. Una reforma de les humanitats que aposta per més d'allò de sempre com a antídot front la, segons diuen, baixada del nivell educatiu. Una reforma de la formació professional que prima el sector més productiu, aquell que socialment i laboral més "interessa", i al mateix temps situa cadascú en el seu lloc natural. Una política de concerts educatius amb el sector privat que fa realitat l'anomenat dret a la llibertat d'elecció de centre, amb beques, subvencions i xecs escolars que faciliten el finançament amb els recursos de tots. Quan la elecció no siga possible, la resposta l'haurà de donar el servei públic educatiu, que en aquests menesters troba la seua raó de ser. Un model de gestió privada dels centres educatius que premie la seua eficàcia, que no malbarate les despeses públiques, que rente la imatge dolenta que els funcionaris docents arrosseguen i del qual el Govern dóna bons exemples d'actuació (construcció de nous centres educatius, etcètera), són senyals inequívoques que alguna cosa està canviant.

"Quan es formalitzen els horaris docents i s'assignen les tutories, la de tercer d'ESO s'adjudica a l'últim que arriba a l'institut."

Deia un místic com San Juan de la Cruz que per anar on no estem caldrà caminar per on no anem. Els camins triats ens han dut al lloc i a la situació on ara ens trobem: més que una rebaixa del nivell educatiu, hauríem de preocupar-nos per l'accentuació de les desigualtats socials.

Transformar i cooperar

El futur que se'ns dibuixa és realment incert i preocupant i per tal d'arreglar-ho moltes mirades tornen enrere per cercar equilibris del passat, sense considerar l'actual situació. Si en el futur que busquem -una situació que encara no coneixem- tothom ha de tenir cabuda, l'haurem de construir entre tots i totes.

Les polítiques educatives de "nou manteniment", basades en la cultura de la culpa i l'individualisme pedagògic, semblen insuficients. Front a les mirades de tancament curricular, "de-mirar-se-el-melic", és hora d'aprofundir i apostar per l'obertura del currículum i l'aprenentatge innovador, estratègies basades en una visió plural i en la cultura de la transformació i la cooperació docents.

Els grans silencis que arrossega el currículum oficial -la cultura adolescent, la cultura audiovisual, el pensament crític, la participació democràtica de tota la comunitat educativa en la gestió de l'aula i el centre, l'obertura de l'escola al medi, etc.- han de trobar el seu lloc a les aules. Un futur millor per a tots i totes ha de basar-se en polítiques educatives que alenten i fomenten els espais de renovació i innovació educativaes. Un futur plural on tothom es trobe en igualtat de condicions per a realitzar-se no pot articular-se només sobre l'exercici educatiu del valor de la llibertat, ni a esquenes dels interessos dels seus destinataris. Cal, com apuntàvem abans, encerclar nous camins de transformació, capaços d'anar més enllà de les contrareformes educatives de "nou manteniment", que serveixen potser per neutralitzar algunes crítiques encara que permeten que, en essència, tot seguisca igual.

*Psicopedagog i professor de la Universitat Jaume I

Fina Felip

Mestra. Premi Soler i Godes a la Innovació Educativa

"S'ha premiat a tots els qui vam apostar per un altre model d'escola"

La primera edició del Premi de la Fundació Enric Soler i Godes a la Innovació Educativa, en la seua modalitat individual, ha recaigut en Fina Felip, històrica sindicalista de l'STEPV-Iv a les comarques de Castelló. Aquesta mestra nascuda fa 52 anys està convençuda que es tracta d'un reconeixement col·lectiu a un grup de persones que hi van impulsar contra corrent la primera escola en valencià. Malgrat el temps transcorregut, Fina Felip manté la il·lusió per defensar l'Escola Pública, però reconeix que darrerament s'ha estés el desencís entre els ensenyants. Professora de tercer cicle de Primària a l'escola Censal de la capital de la Plana, il·lustra metafòricament la situació educativa arran la Reforma: "Aquella coca que ens deien que era fantàstica, no ho era tant; era una coca i avant".

R. M.

- ¿Com recordes els teus primers passos com a mestra?

- A Castelló només es podia estudiar Infermeria o Magisteri, encara que he descobert que m'agrada molt treballar amb xiquets. En aprovar oposicions, vaig treballar a Montblanc, a Tarragona, on vaig començar a implicar-me en activitats per promoure la llengua. Després, vaig estar deu anys a Almedíjar, un poble castellanoparlant menut prop de Sogorb. El destí següent va estar Betxí, on vaig coincidir amb companys que participaven als primers moviments sindicals, des d'on es gestava el que després seria l'STEPV.

- ¿Recordes alguna mobilització d'aquells anys?

- Les vagues d'aleshores eren interminables, i a voltes podien durar un mes. Demanàvem una Escola Pública de qualitat i les reivindicacions salarials no eren el més important, malgrat les baixes retribucions econòmiques del professorat.

- ¿Com comenceu a organitzar l'ensenyament en valencià?

- A Betxí, ja donàvem classes de català als xicons que ho demanaven, unes classes molt *sui generis,* sense a penes materials. En Castelló, vaig participar a l'APA d'El Rotgle, un parvulari al que duia els meus fills. Just en aquell moment em van requerir de Conselleria per a muntar amb una companya la primera escola en valencià de Castelló.

- ¿En quins grups t'has implicat directament?

- En temes de llengua sempre he treballat en seminaris i he participat a totes les Escoles d'Estiu que he pogut. També forme part del Col·lectiu en Defensa de la Llengua i la Cultura de Castelló, integrat en la Federació Escola Valenciana, des d'on denunciem les coses que no funcionen, donem suport a les escoles en tot allò que és al nostre abast i muntem cada any la Festa per la Llengua, que enguany celebrarem a Betxí.

.- Eres una mestra representativa d'una generació pionera en matèria d'innovació i de compromís amb l'Escola Valenciana. ¿Quines coses destacaries dels primers moments, on vau tindre que trencar amb tantes inèrcies?

- La gent com jo vam tindre la sort de començar a treballar en una època en la qual vam viure molts canvis, teníem molta il·lusió. Però després va vindre la decepció, perquè esperàvem més del que després hi ha hagut. L'escola pública, que estava infravalorada, va passar a assolir un nivell molt millor que la privada, sens dubte. Després, s'ha instal·lat una certa decepció. Veus com s'ha aplicat la LOGSE i penses: "O ens espavilem i ens impliquem a fons o ens enfonsarem". Els finals dels setanta i bona part dels vuitanta va ser un moment amb Escoles d'Estiu i moltes reunions i cursets... T'apuntaves a tot el que podies i l'escola va millorar moltíssim en interés i en qualitat pedagògica.

- ¿En quins aspectes notes el canvi d'actitud dels mestres?

- Ara hi ha molta apatia i conformisme. ¿Com pot ser que passe el que passa i ací ningú diga res? Abans, els mestres de seguida responíem com una pinya a la mínima agressió, ens organitzàvem i féiem el que fera falta. Era una altra època, és de veres, però ara es fan vagues com la de desembre passat, que potser no ens solventen la papereta, perquè ens deixen un dia sense cobrar i punt. Els que estem compromesos amb l'Escola Pública ens hauríem de menejar molt més. Calen més esforços i militància.

- ¿A què creus que és deguda aquesta situació?

- Quan van vindre a donar-nos xarrades sobre la LOGSE ens ho van vendre com un pastís preciós, semblava que ja senties la flaire, t'imaginaves el sabor que tindria, et feies una il·lusió que tot funcionaria d'allò més bé. Però, ¿què ha passat després? La LOGSE va començar coixa, sense una llei de finançament. Ens havien dit que tindríem més professorat, que disposaríem d'hores per a poder treballar i dissenyar el nou currículum, que comptaríem amb diners i materials, que les aules veurien ateses les seues necessitats i tindrien un equipament adequat... Això no s'ha produït i ha vingut la decepció del personal i ara s'apel·la de nou al voluntarisme del professorat. Aquella coca fantàstica no era tan fantàstica; era una coca i avant.

"Veus com s'ha aplicat la LOGSE i penses: 'O ens espavilem i ens impliquem a fons o ens enfonsarem'."

- ¿Des de quan eres afiliada a l'STEPV-Iv?

- Pertany al Sindicat des del moment de la seua creació, quan a Castelló féiem reunions en cases particulars, i després en una església. Jo m'identifique amb l'STEPV, perquè considere que és qui més s'aproxima als meus ideals. Però veig als sindicats, a tots, una mica morts; sembla que tinguem que espentar-los nosaltres, els mestres, per a que es moguen. Els responsables ens acusen que no assistim a les assembleses i tenen raó, hi ha molta apatia. Però la vaga de desembre, per exemple, a l'escola la vam fer perquè la teníem que fer, però no es va convocar bé, no es va visitar a penes les escoles, vam haver d'insistir per a que vingueren a explicar-nos la convocatòria, perquè no hi va haver una campanya prèvia. I ja sabem que si les coses no es preparen bé la gent no hi participa en el moviment.

Fina Felip. / ARXIU

- ¿Quins mestres i corrents pedagògics t'han marcat més?

- Sempre que he pogut, he participar en les convocatòries dels MRPs, i he treballat amb ells sobretot a l'Escola d'Estiu. Fa uns anys vaig participar a un curs sobre televisió i premsa a l'aula, perquè considere que els xiquets han de ser crítics i per a això cal que els mestres introduïm falques en la programació. Jo ara intente innovar amb la premsa escrita i els mitjans de comunicació audiovisual. El més important és que els xiquets, quan ixen de l'escola, a banda de aprendre coneixements, siguen crítics, tinguen una visió clara del que els va a vindre i facen valdre els seus punts de vista. Amb el pes que avui tenen els mitjans de comunicació, és important que se n'adonen com reflecteixen uns i altres un mateix fet, com es manipula la informació. Aquests dies estem fent un seguiment puntual dels problemes de les vaques boges i dels efectes de l'urani empobrit als Balcans, perquè són temes d'actualitat sobre els quals cal adoptar criteris propis.

- ¿Quins han estat els mèrits que van inclinar el jurat de la Fundació Soler i Godes per a distingir-te amb el premi?

- El premi no me l'han concedit a mi, sinó a una sèrie de gent que vam apostar per un model d'escola que no existia. De tots aquells que la iniciàrem, m'ha tocat a mi perquè segueix treballant pel mateix. M'he pres el guardó com un reconeixement al projecte i l'entusiasme d'un grup de persones amb moltes ganes de fer-lo possible. Jo tenia dos fills menuts i volia que anaren a l'escola molt a gust, que s'enteraren de tot, que comptaren amb un parvulari on es parlara en la seua llengua. Volíem que els xiquets estigueren com a casa, que estimaren el seu entorn, que saberen quin és el seu país. Quan vam començar fent l'escola en valencià a El Rotgle, ens van acusar d'usar aquell alumnat com a conillets d'Índies; deien que els xiquets no aprendrien mai castellà. Ha passat el temps i hem vist com no sols no han tingut problemes, sinó que són normalíssims i molts d'ells gaudeixen ara d'un bon estatus professional.

"Veig als sindicats, a tots, una mica morts; sembla que tinguem que espentar-los nosaltres, els mestres, per a que es moguen."

- Des de la teua experiència, ¿quins reptes tenen els docents en aquest començament de segle?

- El mestre sempre ha de ser un company més de l'alumne. És important que l'escola prepare per a la vida, per a tot allò que va a trobar-se quan acabe l'escolarització. L'alumnat ha de tindre unes arrels fortes per a enfrontar-se amb tot el que es va a vindre a l'ESO, una base forta per a encarar el repte. El mestre típic encara pensa massa vegades que el que diu és dogma de fe, i això no pot ser. El mestre ha de saber reconéixer davant els alumnes que també s'equivoca, perquè és una persona a la qual l'alumne li ha de poder explicar els seus problemes. Si a classe veig una cara de preocupació, crec que l'alumne ha de tindre la confiança suficient per acostar-se a mi i explicar-me, plorós, que està molt trist perquè se li ha mort el seu gos.

- ¿Veus els companys i companyes de les noves generacions compromesos amb el projecte pel qual segueixes lluitant?

- Els mestres joves estan professionalment més preparats que nosaltres, però els veig molt desmaiats. Jo vaig acabar Magisteri als 16 anys i veia el món com un pastís que anava a menjar-me en dos dies. Potser per això no m'acabe d'explicar el que passa ara: o s'ho han trobat tot fet o els falta més espenta. I la veritat és que tenen molta faena per fer, perquè nosaltres només hem obert un camí, que ara hauria de ser d'ells. Encara mantinc la il·lusió perquè hem de seguir lluitant. Necessitem eixir d'aquest *impasse*, cal moure's més per a frenar el procés de privatització i que arriben més recursos a l'Escola Pública.

COM REVISAR LA NÒMINA 2001

1. Calculem el salari brut mensual (A), que és la suma dels conceptes: sou base, triennis, complement de destí, complement específic (afegint la part corresponent a complement unipersonal, sexenni...), etc.
2. Calculem el brut anual, que és la suma del salari brut mensual multiplicat per 12, més les 2 pagues extres (cada paga extra és la suma del sou base + triennis).
3. Calculem les retencions:
   - El descompte (C) de l'IRPF el trobarem comparant el salari brut anual i la situació familiar en els programes de retencions de l'Agència Tributària.
   - Descomptem la part (D) corresponent a MUFACE i Drets Passius (en Juny i Desembre el descompte és el doble) o a la Seguretat Social.
4. El salari líquid a percebre es composa de = A - C - D.
5. Si de cas existiren endarreriments (B) o compensacions en els descomptes (E), caldria afegir-les al brut mensual i a les retencions, respectivament, i quedaria: salari líquid a percebre = A + B - C - E - D.

Les retribucions brutes han pujat un 2%, però el complement específic ha augmentat a més amb l'aplicació de l'acord retributiu de 1999. L'STEPV-Iv entén que no s'han negociat les retribucions d'enguany i per això considerem aquesta taula salarial provisional.

INGRESSOS

Taula de retribucions brutes*

	Sou base	C. destí	C. específic	T. mensual	T. anual
Mestres	139:540	70.539	53.612	263.691	3.443.372
Professorat tècnic	139.540	86.869	53.807	280.216	3.641.672
P. de Secundària	164.410	86.869	54.155	305.434	3.994.028
Catedràtic/a	164.410	104.051	61.824	330.285	4.292.240
Inspecció Grup B	139. 540	104.051	EO47 191.779 EO44 153.920	EO47 435.370 EO44 397.511	5.503.520 5.049.212
Inspecció Grup A	164.410	104.051	EO47 191.779 EO44 153.920	EO47 460.240 EO44 422.381	5.851.700 5.397.392

* Sense triennis ni sexennis. L'import de les pagues extres és l'equivalent a la suma del sou base i els triennis.

El professorat interí que no ocupa vacant (i per tant no cobra l'estiu) cobrarà al final de cada substitució una liquidació de la part proporcional de les pagues extres (1/6 per mes de sou) i del mes de vacances (l'equivalent a 2,5 dies per mes treballat).

Triennis

Grup A	6.315
Grup B	5.053
Grup C	3.792
Grup D	2.533
Grup E	1.900

Sexennis (comuns a tots els cossos)

Primers sis anys	SEXENNI 1	5.903
Pels segons sis	SEXENNI 2, des d'1-10-93	9.268
Pels tercers	SEXENNI 3, des d'1-10-94	15.058
Pels quarts	SEXENNI 4, des d'1-10-95	19.026
Pels cinqué	SEXENNI 5, des d'1-10-95	5.597

Complements específics d'òrgans unipersonals

CENTRES D'EDUCACIÓ INFANTIL, PRIMÀRIA I EDUCACIÓ ESPECIAL

	A	B	C	D	E
Direcció	77.651	70.293	50.865	37.608	22.938
Cap Estudis	27.014	25.383	24.568	18.050	-
Secretaria	27.014	25.383	24.568	18.050	-
Responsable < 3 unitats			9.902		

Tipus A: Centres de 55 o més unitats. Tipus B: Centres de 24 a 54 unitats i CEE. Tipus C: Centres de 16 a 23 unitats. Tipus D: Centres de 8 a 15 unitats. Tipus E: Centres de 3 a 7 unitats.

CENTRES DE SECUNDÀRIA I ENSENYAMENTS ESPECIALITZATS

	A	B	C	D	E	H
Direcció	94.753	81.613	73.879	66.878	-	25.382
Vice-direcció	41.680	40.865	29.457	25.382	25.382	-
Cap Estudis	41.680	40.865	29.457	25.382	-	-
Secretaria	41.680	40.865	29.457	25.382	-	-

Tipus A: Centres de més de 1.800 alumnes. Tipus B: Centres de 1.001 a 1.800. Tipus C: Centres de 601 a 1.000. Tipus D: Centres de menys de 601. Tipus E: Extensions de BUP i Seccions Delegades d'FP i EAAOA i Aules d'Extensió d'EOI. Tipus H: Col.legis Homologats Municipals.

Llocs de treball docent singulars

Cap de Seminari/Departament	9.901		
Vice-secretaria	5.827		
Coordinació especialitat (Conservatori)	9.901	Direcció CEFIRE o SPEs	65.050
Coordinació especialitat (EEAAOO)	9.901	Especialista SPEs	49.598
Administració Conservatori	5.827	Assessoria CEFIRE	49.598
Cap de divisió FP	9.901	Assessoria Tècnica de València	49.598
Cap de departament FP	9.901	Coordinació Centre Residència	9.901
Administració FP centre tipus A	41.680	Direcció Centre Residència	43.810
Administració FP centre tipus B	40.865	Secretaria Centre Residència	21.310
Administració FP centre tipus C	29.457	Vice-direcció Centre Residència	21.310

DESCOMPTES

Quota drets passius i MUFACE

	MUFACE (1,69%)	PASSIUS (3,86%)
GRUP A	6.005	13.715
GRUP B	4.726	10.794
GRUP C	3.630	8.290
GRUP D	2.872	6.559
GRUP E	2.448	5.592

En desembre i juny (pagaments extra) el descompte és doble.

Règim General de la Seguretat Social*

A la base mensual de tarifa (que es calcula a partir del salari brut anual i les pagues extres) se li apliquen els següents descomptes:

Tipus de cotització

Contingències generals:	4,7 %
Desocupació:	1,6 %
Formació Professional:	0,1 %

* Sols per a personal laboral i funcionariat interí

Retencions per IRPF

Les retencions per l'IRPF s'han de personalitzar en cada cas, en funció de circumstàncies familiars i de la percepció salarial bruta anual. Podeu utilitzar un programa informàtic preparat per l'Agència Tributària, al qual s'accedeix des de www.intersindical.org

JUBILACIONS I PENSIONS

Les pensions experimenten un increment del 2%, però després d'haver-les actualitzades amb un 2'1% sobre el total de la pensió del 2000, per la desviació de l'IPC, amb un tope de 316.422 pts. mensuals brutes.

Anys servei	%	HAVER REGULADOR (pts./any)		HAVER MENSUAL BRUT (14 pagues)	
		GRUP A (4.974.512)	GRUP B (3.915.066)	GRUP A	GRUP B
15	26,92 %	1.339.139	1.053.936	95.653	75.281
16	30,57 %	1.520.708	1.196.863	108.622	85.488
17	34,23 %	1.702.775	1.340.127	121.627	95.723
18	37,88 %	1.884.345	1.483.027	134.596	105.930
19	41,54 %	2.066.412	1.626.318	147.601	116.166
20	45,19 %	2.247.982	1.769.218	160.570	126.372
21	48,84 %	2.429.552	1.912.118	173.539	136.580
22	52,50 %	2.611.619	2.055.410	186.544	146.815
23	56,15 %	2.793.188	2.198.310	199.513	157.022
24	59,81 %	2.975.256	2.341.601	212.518	167.257
25	63,46 %	3.156.825	2.484.501	225.487	177.464
26	67,11 %	3.338.395	2.627.401	238.457	187.671
27	70,77 %	3.520.462	2.770.692	251.462	197.907
28	74,42 %	3.702.032	2.913.592	264.431	208.114
29	78,08 %	3.884.099	3.056.883	277.436	218.349
30	81,73 %	4.065.669	3.199.783	290.405	228.556
31	85,38 %	4.247.283	3.342.683	303.374	238.763
32	89,04 %	4.429.305	3.485.975	316.379	248.998
33	92,69 %	4.610.875	3.628.875	329.348	259.205
34	96,35 %	4.792.942	3.772.166	342.353	269.440
35 +	100,00 %	4.974.512	3.915.066	355.322	279.648

JUBILACIÓ LOGSE. La Disposició Transitòria Primera de la Llei Orgànica 9/1995, de 20 de novembre (BOE 278, de 21-X-95), prorroga la Disposició Transitòria Novena de la LOGSE, referent a la jubilació anticipada del Cos Docent durant el període d'implantació del nou sistema educatiu (31-8-2002), en els termes i condicions que s'estableixen en l'esmentada Disposició i en les normes que la completen i desenvolupen (tenir complits 60 anys, almenys 15 de serveis prestats a l'Estat a l'efecte de triennis, estar en actiu a data d'1 de gener del 1990 i romandre ininterrompudament en aquesta situació i des d'eixa data en llocs docents...).

La enseñanza, tomada como rehén

Obligada a resolver ella sola el desafío de la promoción social, la enseñanza se está desacreditando progresivamente y está siendo sometida a los vaivenes del mercado de trabajo. En la "sociedad del conocimiento", donde la promoción de las nuevas tecnologías está reemplazando las funciones del pensamiento, la educación sólo es ya el instrumento de legitimación de una división social desigualitaria. Esta visión reductora olvida que la escuela es ante todo el lugar donde se construyen los vínculos sociales, donde debe elaborarse la "democracia de la vida"

Cinco trampas tendidas a la educación

Riccardo Petrella*

La esfera educativa se enfrenta a cinco trampas importantes, como resultado de las mutaciones políticas, sociales y económicas de estos treinta últimos años, que han visto centrarse el modo de vida en el hiperconsumo y la conversión generalizada en mercancías de todos los bienes y servicios, la explosión de las nuevas tecnologías y la globalización liberal.

La primera de esas trampas ha sido la creciente instrumentalización de la educación al servicio de la formación de los "recursos humanos". Esa función se ha impuesto a la educación por y para las personas. Su origen se encuentra en la reducción del trabajo a un "recurso", organizado, gestionado, evaluable, desclasificable, reciclable y, si llega el caso, desechable en función de su utilidad para la empresa. Co-mo cualquier recurso material e *inmaterial*, los *recursos humanos* están considerados como una mercancía económica que debe estar disponible de manera permanente en todas partes y en todo momento. No se tienen en cuenta ni derechos cívicos ni otros derechos, sean políticos, sociales o culturales, siendo los únicos límites a su explotación los de naturaleza financiera (los costes). Sus derechos a la existencia y a ingresos dependen de sus resultados positivos, de su rentabilidad. Hay que demostrar que es utilizable, de ahí la sustitución del "derecho al trabajo" por una nueva obligación: demostrar su "utilizabilidad".

ARXIU

Algunos dirigentes lo denominan una "política social activa del trabajo". Para ellos, aunque la educación tiene que jugar un papel importante, ha de ejercerlo sobre todo en relación con esa obligación de "utilizabilidad". Y eso a lo largo de toda la vida, gracias a la formación continua, cuya función es mantener utilizables y rentables los recursos humanos del país. Pero, desde entonces, el trabajo ha dejado de ser un sujeto social.

La segunda trampa es el paso de la educación *del campo de lo* no mercantil al de lo mercantil. Desde el momento en que se le ha asignado como tarea fundamental preparar los recursos humanos al servicio de la empresa, no es extraño que la lógica mercantil y financiera del capital privado quiera imponer la definición de sus finalidades y de sus prioridades. La educación está siendo tratada cada vez más como un mercado.

En Norteamérica se habla constantemente de "mercado de la educación", de "negocio de la *educación*", de "mercado de los productos y de los servicios pedagógicos", de "empresas educativas", de "mercado de profesores y alumnos" [...] La conversión generalizada de la educación en mercancía no ofrece ninguna duda; la cuestión principal es ya saber quién y qué se va a vender en el mercado mundial regido por tales reglas.

El "quién" comienza a diseñarse; se trata de los editores de productos multimedia, de los diseñadores y abastecedores de servicios en línea o de teleenseñanza, de los operadores de telecomunicaciones, de las empresas informáticas, todos esos sectores en donde fusiones, absorciones y alianzas se suceden a un ritmo frenético en estos últimos años. Esas empresas han invertido ya mucho en el "qué"; muchas de ellas poseen un catálogo de programas de entrega inmediata de formaciones *on line* (en línea) que proponer. Las "universidades virtuales" se multiplican como setas a través de las fronteras "nacionales" [...].

"En Norteamérica se habla de 'mercado de la educación', de 'negocio de la educación', de 'mercado de los productos y de los servicios pedagógicos'."

La tendencia, en todos los países "desarrollados", empuja hacia un sistema de *educación* organizado sobre una base individual, a distancia (vía Internet), variable en el tiempo, a lo largo de toda la vida, y "a la carta" [...] Cada vez son más numerosos los responsables políticos de los países desarrollados que están dis-puestos a aceptar que el mercado decida las finalidades y la orga-nización de la educación. Las organizaciones sindicales (especialmente la Internacional de la Educación), las organizaciones no gubernamentales y los movi-mientos ciudadanos tendrían que redoblar sus esfuerzos para contrarrestar esa eventualidad.

Una cultura de guerra

Tercera trampa: la educación se presenta como el instrumento clave de la supervivencia de cada individuo, al mismo tiempo que de cada país en la era de la competitividad mundial. De esa manera, la esfera educativa tiende a transformarse en un "lugar" donde se aprende una cultura de guerra (cada uno para sí, lograr más que los otros y en su lugar) más que una cultura de vida (vivir junto con los demás, en el interés general). Las universidades, los poderes públicos, los estudiantes, los padres e incluso muchos sindicatos han aceptado, en general, ese tipo de cultura. A pesar de los esfuerzos de una buena parte de los educadores, el sistema está llevando a privilegiar la función de selección de los mejores, más que la función de evaluación de las capacidades específicas de todos los alumnos.

Cuarta trampa: la subordinación de la educación a la tecnología. Al creer, desde los años setenta, que esta última es el principal motor de los cambios de la sociedad, los dirigentes han *impuesto la tesis de su primacía* y de la urgencia de adaptarla. Sea cual sea el campo de aplicación (la energía, la comunicación, la salud, el trabajo), sostienen la tendencia a considerar como inevitable e irresistible todo cambio económico y social ligado a las nuevas tecnologías, las innovaciones que entrañan, a las que se reputa de contribuir al progreso del hombre y de la sociedad.

Para la inmensa mayoría de los dirigentes, la actual globalización es hija del progreso tecnológico. Oponerse a ella es insensato. El papel fundamental de la educación sería, por tanto, dar a las nuevas generaciones la capacidad de comprender los cambios en curso y los instrumentos para adaptarse a ellos.

Quinta trampa: la utilización del sistema educativo como medio de legitimación de las nuevas formas de división social. De creer el discurso dominante, las economías y las sociedades de los países desarrollados habrían pasado de la era industrial, basada en los recursos materiales y en los capitales físicos (la tierra, la energía, el acero, el hormigón, los raíles), a la era del conocimiento, fundada principalmente en los recursos y los capitales inmateriales (los saberes, la información, la comunicación, la digitalización). El conocimiento se habría convertido en el recurso fundamental de la "nueva economía" nacida de la revolución del multimedia, de las redes digitales, de sus derivaciones: el "e-comercio", el "e-transporte", la "e-educación", la "e-empresa", el "e-trabajador". En esa óptica, la empresa es vista como el sujeto y el lugar principal de la promoción, de la organización, de la producción, de la evaluación y de la difusión del "conocimiento que cuenta".

Promover la difusión de un espíritu empresarial y de *creación de empresas* en el medio científico y en los establecimientos secundarios y superiores, y redinamizar el sistema educativo para transformarlo en un territorio privilegiado para la construcción de la "sociedad del conocimiento", constituye una de las grandes prescripciones de las políticas públicas en la investigación y en la enseñanza. Pero esa prescripción se ha puesto en marcha cuando, en todo el mundo, se está instau-rando una nueva división social entre los "cualificados" (aquellos que tienen acceso al conocimiento que cuenta) y los "no cualificados" (aquellos que están excluidos de ese acceso o no son capaces de preservarlo). Esa división viene a agravar las ya existentes, debidas, entre otras causas, a las desigualdades de acceso a la alfabetización básica. El conocimiento se está convirtiendo en el principal material de un nuevo muro (el "muro del conocimiento") entre los recursos humanos nobles (organizados en las nuevas corporaciones profesionales planetarias) y los recursos humanos del pueblo, nuevo proletariado del capital mundial [...] Aprender a saber decir buenos días al otro representa el punto de partida decisivo para "otra" educación. Eso significa que el sistema educativo se fije como función original enseñar a todo ciudadano a reconocer la existencia del otro como base fundamental de su propia existencia y del vivir juntos.

"El sistema está llevando a privilegiar la función de selección de los mejores, más que la función de evaluación de las capacidades específicas de todos los alumnos."

Tensiones creadoras

Dialogar directamente de persona a persona es aprender la importancia central de la alteridad en la historia de las sociedades humanas, en medio de tensiones creadoras y conflictivas entre la unicidad y la multiplicidad, la universalidad y la especificidad, la globalidad y la localidad. Es también aprender la democracia y la vida. Es aprender la solidaridad, la capacidad de reconocer el valor de toda contribución, por poco cualificada que sea en relación con los criterios de productividad y de rentabilidad, de todo ser humano en el vivir juntos.

Partiendo de ese principio general, una política de la educación centrada en el desarrollo, la salvaguardia y el reparto de los "bienes comunes", como son los conocimientos y los saberes, podría contribuir a un desarrollo mundial solidario en el plano económico, eficaz en el plano social y democrático en el plano político [...] Daría prioridad a la formación de una generación de ciudadanos que posean las competencias y las cualificaciones que requieran de nuevas lógicas: las de la economía social, de la economía solidaria, de la econo-mía local, de la economía coope-rativa. Daría igualmente una importancia primordial a la cooperación con las otras comunidades, regiones y pueblos del mundo, para hacer retroceder la tendencia actual a la apropiación privada de los conocimientos y para ponerlos al servicio de la promoción de un Estado de bienestar que asegure a todos el derecho a la vida.

Riccardo Petrella es consejero de la Comisión Europea y profesor de la Universidad Católica de Lovaina (Bélgica).
© *Le Monde diplomatique*, octubre 2000.

Sobre la sentència de la Mesa negociadora de Privada que reconeix els drets de l'STEPV-Iv

Cal respectar la voluntat dels treballadors i treballadores

El 4 de desembre va estar publicada la sentència mitjançant la qual el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana (TSJCV) va anul·lar l'expulsió de l'STEPV-Iv de la Mesa d'Ensenyament Privat, acordada per la Conselleria d'Educació i les organitzacions sindicals FSIE, CC OO i UGT. La sentència està recorreguda pel Sindicat, ja que no es contempla la indemnització per danys i perjudicis que es demanava, però també per la Conselleria, UGT i CCOO, que insisteixen a marginar l'STEPV-Iv. Aquesta és la tercera sentència favorable al Sindicat pel que fa a l'expulsió de la Mesa Sindical -"per no tindre representativitat", segons les organitzacions demandades-, la qual cosa clarifica el comportament antisindical de l'Administració i, el que és més greu, de les organitzacions sindicals de l'ensenyament privat, un comportament cada vegada més patent, pel fet que hi ha una voluntat d'exclusió sistemàtica del Sindicat en tots els àmbits, fins i tot en les reunions d'elaboració de plataformes unitàries.

Aquesta actitud bel·ligerant, que no es pot entendre dins un model democràtic i plural, està encapsalada pel sindicat FSIE i el suport, que de vegades ratlla el servilisme, d'UGT i CC OO, una actuació que dóna cada vegada més força al primer i que condueix cap a condicions laborals més regressives i dolentes. Aquestes organitzacions han posat per davant els interessos sindicals propis sobre els del col·lectiu dels treballadors i treballadores, pensant potser que podrien ocupar l'espai que legítimament correspon a l'STEPV-Iv i menyspreant la fidelitat de l'afiliació i dels delegats i delegades del Sindicat. L'únic guanyador d'aquesta absurda disputa ha estat FSIE, amb vora el 45% de la representativitat.

No podem entendre l'actitud dels "companys de viatge, pluralistes, progressistes i democrates", que amb una autèntica actuació de mala fe marginen l'STEPV-Iv de les convocatòries de reunions, conviden els seus delegats a abandonar les reunions a les quals se'ls convoca, i provoquen una successió absurda de processos judicials ininterromputs, ignorant sentències dels tribunals i intentant fer desaparéixer el nostre sindicat, encara que té més representativitat que CC OO en l'ensenyament concertat.

No sols volen excloure l'STEPV-Iv, sinó que continuen amb el discurs demagògic, obsolet i ranci que el Sindicat "només defensa els interessos dels funcionaris" en detriment dels contractats laborals dels centres privats concertats. Les quatre organitzacions sindicals pretenen que ignorem que, mentre elles negocien a tot l'Estat, ha sigut precisament al País Valencià -on negocia l'STEPV-Iv- on s'ha aconseguit el primer Acord d'Implantació de la LOGSE als centres concertats (1996) i l'Addenda a l'Acord (2000). Aquests marcs regulen les plantilles anàlogues a les del sector públic; l'homologació retributiva amb els companys/es funcionaris; el pagament de càrrecs unipersonals, com a resultat de la campanya de reclamacions encetada per l'STEPV-Iv en 1994; la recol·locació de les persones afectades de centres en crisi... Aquest Sindicat ha decidit deixar d'autoimposar-se el silenci front a actuacions malicioses que suposen un menyspreu a la voluntat d'una gran part dels treballadors i treballadores i de les resolucions judicials. El Sindicat seguirà defensant allò que en dret li correspon. Fins ara, ha suportat agressions que s'han canalitzat a través de la via judicial. Des d'ara, l'afiliació ha de fer un nou esforç per obtindre a les pròximes eleccions una representativitat que consolide la nostra presència al sector, per tal d'aturar l'avanç d'organitzacions que prioritzen interessos polítics i burocràtics per davant dels sindicals. L'STEPV-Iv seguirà defensant els treballadors i treballadores, per damunt d'opcions polítiques i empresarials.

Crisi oberta en el centre Gençana de Godella

Això era una vegada una escola cooperativa

Milagros Bermejo*

Doncs Senyor, això era una vegada una guarderia anomenada Gençana, que havia començat a funcionar en un xalet en el camp de la mà del matrimoni Gil-González. Allà per l'any 1985, un grup de professors va començar a col·laborar amb el matrimoni, iniciant així els primers passos d'una escola cooperativa que compartia inquietuds amb els Moviments de Renovació Pedagògica (es va posar en marxa l'assemblea d'alumnes/as, l'hort escolar, el foment del text lliure...). Als pocs anys, col·laboradors nous van engrossir les files i van formar un equip de docents que va començar a consolidar una escola activa amb iniciatives innovadores en torn al foment de la lectura, l'escriptura creativa, les publicacions escolars, dins un projecte denominat *Carnestoltes Literari*.

Gràcies als no pocs esforços de tota índole d'aquell col·lectiu, l'escola es va consolidar i va créixer, no sols físicament, sinó també en nombre d'alumnes i qualitat educativa. Vagarejaven els esquirols per les pinades del jardí entre l'anar i vindre de xiquets i mestres, sempre ocupats en nous projectes. La trajectòria inicial, com en quasi totes les cooperatives, es va mostrar encoratjadora, però gens fàcil; les renúncies, tant personals com econòmiques, eren moltes, però allò estava bategant, creixent i encara prometia.

Fins que, un dia, aquell lloc va començar a presentar-se'ns als socis més i més alié; després de llargs anys, l'incòmode i esforçat procés no pareixia arribar a abastar mai la mínima estabilitat. Els esforços i renúncies, en compte d'anar decreixent, augmentaven; les iniciatives educatives anaven deixant de ser-ho, per a convertir-se en imposicions, i com majors eren les inversions personals i econòmiques, menys nostra se'ns feia aquella empresa.

Va haver-hi un llarg i descoratjador període de recerca de solucions, però els resultats finals van ser no sols lamentables, sinó humiliants. Què havia passat perquè en un any (1998) 12 dels 16 socis docents que en aquell moment estaven en actiu en les aules foren presentant successivament les seues baixes i abandonant els seus llocs de treball?

ARXIU

Els motius no devien de respondre al capritx quan el que abandonaven no era només el lloc de treball, sinó molts anys d'una labor intensa que arribava ja a minvar considerablement la salut física i psíquica, a més de compromisos angoixosos amb hipoteques de béns propis i fins i tot familiars, préstecs -els va haver-hi també personals- i àdhuc renúncies a salaris, que mai es van tindre en compte com a aportació al capital social. Tot això a canvi de passar a situació de desocupació, sense dret a subsidi per ser autònoms.

Després de dos anys i mig de processos judicials encara sense final, ara podem exposar certa informació avalada per documents legals i sentències.

L'escola cooperativa Gençana de Campolivar, a Godella, va ser fundada com guarderia inicialment per Pedro Gil Fornás i la seua esposa, Sofía González Prieto.

L'esmentat fundador va ser sempre, i segueix sent-ho, el gerent i director d'esta empresa. L'última sentència ferma (Núm. 305) del Tribunal Superior, de 20 de novembre del 2000, declara nul l'acord aprovat el 28 de gener de 1998 en Assemblea General Ordinària de la cooperativa demandada, pel qual, en un acte de "reconeixement" per la seua col·laboració desinteressada, se li concedeix a Santiago Gil Clemente, pare del gerent, una "gratificació" de 3.200.000 ptes.! El beneficiari no hi ha estat mai lligat a la cooperativa per cap contracte laboral ni això era possible, pel fet que es troba en situació d'incapacitat laboral. En la votació per a l'aprovació de l'acord van participar directament tres fills del beneficiari i dues nores, tots ells membres de la cooperativa. L'acord afectava al resultat econòmic global de l'exercici 1996/97, el qual va descendir de 4.486.267 ptes. a 1.286.267 ptes., per la qual cosa la sentència declara també nul·les els comptes del l'exercici.

Poc abans de la imminent baixa d'un nodrit nombre de socis, aquests es van veure obligats a sol·licitar un requeriment notarial a fi de obtindre de l'empresa documents tan bàsics com el certificat del secretari del Consell Rector de l'acta de l'Assemblea General Ordinària del 28 de gener de 1998, els acords adoptats en ella, els acords aprovats i la llista de socis treballadors assistents a la mateixa, així com la còpia de la gravació realitzada en la dita assemblea o els certificats de les preses de possessió i cessament d'alguns membres com professors de la cooperativa.

Davant el dit requeriment, la presidenta de la cooperativa no va entregar cap dels documents sol·licitats i es va excusar de firmar davant el notari. En la següent Assemblea General, del 29 de juny de 1998, alguns socis afectats per aquestes irregularitats vam exigir la presència del notari per a promoure Acta notarial de l'Assemblea, en la qual consta que, quan en l'apartat de Precs i Preguntes certs socis formulaven qüestions, la presidenta responia una vegada i una altra que, conforme a la llei, es reservava el dret a respondre en el termini de dos mesos. Aquestes respostes mai es van consumar sinó davant de magistrats.

Algunes d'eixes preguntes van ser: Com pot passar-se en una assemblea de defendre l'expulsió justificada d'un soci a acceptar a les poques hores, en *un acte de conciliació*, una indemnització per acomiadament improcedent d'un milió de ptes.? D'aquest desembossament no es va informar els socis. Per què en l'Acta de l'Assemblea del 28 de gener de 1998, en compte d'aparéixer la firma del testimoni oportú, apareix la del seu suplent i no es fan constar les al·legacions del testimoni? Per què no apareix en la dita Acta la llista d'assistents? Per què no s'ha comprovat a través de la gravació de l'Assemblea que la votació per a aportar nou capital social es va fer per majoria de sis o de nou? (La cinta s'havia "reciclat".) En aquest fatídic conte de mai no acabar, les resolucions definitives encara segueixen esperant noves sentències, i ja portem tres anys de processos judicials. Molts dels exsocis encara no han recuperat ni una sola pesseta del seu capital social. Altres socis i contractats han seguit i segueixen abandonant aquesta "progressista" empresa d'enlluernadora fatxada.

*Signen també l'article: **Pau Bosch, Josep A. Bosch, Pilar Daudén, Amparo Doménech, Mónica Ferrando, Juan Garcerá, Severine Lavigne, Doro Prieto, Ana Luisa Ramírez i Luis Miguel Sáez.**

Construir la escuela desde la diversidad y para la igualdad

Conclusiones del Congreso. Madrid, enero 2001

1. Consideramos la igualdad social y educativa como un objetivo a conseguir y la diversidad humana como un hecho de partida, no como un problema a resolver.

a) Entendemos que la diversidad personal y cultural es consustancial al ser humano y contribuye a su enriquecimiento: existen diferentes formas de sentir, pensar, vivir y convivir. Esta diversidad enriquece la esencial similitud que tienen todos los seres humanos.

b) Exigimos que se garantice el disfrute real de los derechos fundamentales a partir de la lucha contra las causas de las desigualdades.

c) Rechazamos el intento de justificar la segregación de las personas, de rebajar sus expectativas, de privarlas de derechos, utilizando un concepto manipulado con respecto a la diversidad.

d) Las tendencias uniformadoras que niegan la diversidad y no contribuyen a la igualdad corresponden a modelos impuestos por los grupos dominantes, incluidas aquellas actuaciones androcéntricas y patriarcales.

2. El sistema educativo y cultural no puede desligarse de la sociedad en la que se inserta, y no es admisible que haga dejación de su responsabilidad. Las carencias educativas, o las diferencias en su calidad, hacen que subsista y se multiplique la desigualdad social.

a) La comprensividad es una premisa fundamental para lograr una enseñanza no discriminatoria ni segregadora. El sistema educativo por sí solo no puede conseguir la igualdad, pero sí debe contribuir a este objetivo promoviendo el mayor avance posible de todas las personas. Para ello es necesaria una educación de calidad para la totalidad de la población, con un enfoque comprensivo que atienda a la diversidad en toda la educación obligatoria.

ARXIU

b) Denunciamos las desigualdades que existen en nuestra sociedad como causantes de muchos de los problemas sociales y educativos, algunos de los cuales se achacan interesadamente a la diversidad personal y cultural y a la educación comprensiva.

c) Los cambios sociales que, cada vez más aceleradamente, desafían el tradicional funcionamiento del sistema escolar han de ser tenidos en cuenta, pero de ninguna manera la educación ha de plegarse a una lógica económica que genera la exclusión de algunos sectores sociales.

d) El modelo neoliberal potencia y considera deseable la desigualdad económica y política, actúa sobre la educación impulsando su privatización y jerarquizando los centros públicos según su situación de partida. Frente al individualismo y falsa libertad que promueve, hemos de oponer el sentido de lo colectivo y de la solidaridad.

e) A pesar de los avances, el sistema educativo sigue clasificando al alumnado según su rendimiento académico; son los grupos sociales mejor situados los que obtienen buenos resultados. Estos resultados no pueden atribuirse exclusivamente a las diferencias individuales, sino que están condicionados por las desigualdades económicas y sociales. La compensación de las desigualdades es requisito para garantizar el derecho de todas las personas a la educación.

3. Sólo la educación pública permite promover estructuralmente los objetivos igualitarios.

a) El derecho a la enseñanza no puede ser gestionado de forma privada sin provocar una acentuación de las desigualdades.

b) Es necesaria la titularidad pública de los centros, pero también que sus objetivos y formas de funcionamiento sean democráticos y no selectivos.

c) En la enseñanza privada los mecanismos de discriminación, tanto en la selección de alumnado como en la actuación cotidiana, se ocultan a la opinión pública de forma interesada, pero son claves para mantener su funcionamiento.

d) No se garantiza el derecho a la educación de calidad a todas las personas cuando los centros públicos compiten entre sí seleccionando al alumnado u organizan su funcionamiento dirigiéndose principalmente a los alumnos y alumnas con mejor adaptación al sistema escolar, a la manera de los centros privados.

e) La red pública escolar imparte una educación de calidad, a pesar de los intentos de desprestigiarla y de las insuficiencias financieras, que han de corregirse.

f) La educación pública necesita un amplio apoyo social de todas las instituciones, ya que es la base para potenciar el desarrollo integral de los ciudadanos y ciudadanas. Por ello, es necesario generar una mayor conciencia colectiva sobre su importancia para el progreso de la sociedad.

A propòsit de l'aniversari de la Llei de Formació de Persones Adultes

Mancances i reptes per a l'FPA

Joan V. Pérez Albero

El dia 20 de gener es van acomplir sis anys des de l'aprovació per les Corts Valencianes de la Llei de Formació de Persones Adultes (FPA). El desenvolupament del text legal ha passat al llarg d'aquest temps per dues etapes ben diferenciades. Fins novembre de 1999, en una fase caracteritzada per la desídia política, a penes s'avançà en el seu desplegament. Això va provocar que el País Valencià haja quedat a la cua en la incorporació dels ensenyaments d'Educació Secundària per a la població adulta. La segona etapa, en canvi, ha estat marcada per les presses i els desficacis.

El desenvolupament legislatiu -el Decret que estableix el currículum dels programes formatius que han de implantar-se en els centres d'FPA i l'Ordre que regula la seua implantació- s'ha aplicat de pressa i corrents, i com totes les coses que es fan així, s'ha fet malament. És desmesurada la quantitat de problemes que el professorat, a peu de canó i sortejant nombrosíssims obstacles, ha hagut de posar en marxa per a donar compliment als preceptes legals durant el curs 1999-2000.

Reducció de plantilles

La plantilla docent, amb quatre professors promesos inicialment per a cada centre amb Secundària completa, s'ha reduït de manera dràstica per la Conselleria. A uns centres, l'Administració els ha assignat una plantilla de tres professors; a altres, dos, i a alguns, només un. A més, són pocs els docents destinats a temps total en un sol centre, atés que la majoria del professorat va estar nomenat per a compartir centre i a temps parcial, amb el que s'ha provocat una itinerància no remunerada, que supera en ocasions els seixanta quilòmetres de desplaçament diari. El procés de nomenament del professorat va començar l'1 d'octubre i es va allargar quasi fins a final del mes, quan el curs hauria d'haver començat el 18 de setembre.

Les reduccions de plantilla? han generat problemes organitzatius en els centres i dificulten una atenció adequada a l'alumnat. Conselleria no ha previst que el professorat necessita d'unes hores per al funcionament dels departaments didàctics que possibiliten la coordinació. L'Administració tampoc no ha contemplat les hores per atendre la modalitat a distància i una correcta acció tutorial. I això sense al·ludir a d'altres necessitats de personal, com psicopedagogs i educadors socials, cada vegada més peremptòries en els centres d'FPA.

Hi ha un crit generalitzat a hores d'ara en tot el col·lectiu que treballa en l'FPA: cal que la Conselleria procedisca de manera urgent a la catalogació de les plantilles dels centres i a la regulació de la seua provisió, tot i contemplant la seua especificitat. Els centres no poden continuar funcionant amb unes plantilles majoritàriament provisionals.

Més alumnat de Secundària

Però, en configurar les plantilles de professorat, de Primària com de Secundària, convé tenir en compte l'increment futur de la demanda, sobretot des de Secundària. Aquest alumnat és molt probable que s'escolaritze, a curt termini, en els centres d'FPA si s'atén a les circumstàncies següents: extinció imminent dels ensenyaments de preparació de les proves lliures de Graduat Escolar i de les proves de maduresa d'FP; generalització de la LOGSE, amb tot el que comporta (joves que no aconsegueixen el Graduat en ESO, validació social del nou títol, persones que per necessitats sociolaborals o acadèmiques han de revalidar l'antic títol de Graduat Escolar); afluència massiva d'immigrants i noves necessitats formatives derivades de la Societat de la Informació i de la nova economia.

Manca de recursos

Però això no és tot. L'aplicació de l'Ordre de 14 de juny de 2000 ha posat de manifest de nou les greus mancances en recursos materials i infrastructures que presenten els centres d'FPA: carència d'aules de tecnologia, aules taller i aules d'informàtica, dotacions de material, biblioteques... Urgeix que la Conselleria d'Educació establisca un pla de construcció i adequació de centres d'FPA, dotat econòmicament.

No es comprén, d'altra banda, com un Govern que té el deure de possibilitar l'accés a la formació a totes les persones, amb independència de la població on residesca, seguisca resistint-se a establir un Conveni General Multilateral amb els ens locals, malgrat existir una legislació ben clara sobre el particular. Cal seguir insistint en la necessitat que la Generalitat convenie sense restriccions amb les entitats locals que ho sol·liciten per tal de poder desenvolupar, amb garantia de qualitat, els programes formatius establerts legalment. No s'entén tampoc com falta per adoptar una iniciativa política que fomente en els ajuntaments l'elaboració de plans locals d'FPA, una eina bàsica per conèixer i canalitzar les necessitats i demandes dels territoris.

Tot i els avanços donats, ara toca fer les coses bé. El repte està servit, posem-nos a treballar.

ALL-I-PEBRE

Primers concursos generals

La Direcció General de la Funció Pública comença a complir amb el calendari de publicació de concursos que s'ha marcat, de forma que en DOGV del 13 de febrer va publicar els concursos d'Ajudants d'Arxius i Biblioteques, d'ATS/DUE i d'Enginyers Tècnics Agrícoles. Cal esperar la publicació del concurs d'Informàtics (el proper que està previst) amb totes les places. I no és per cap mania: en el d'Ajudants d'Arxius i Biblioteques s'han "oblidat" de quatre places: tres de la Biblioteca Valenciana i una del Museu Sant Pius V. Curiosament, un dels llocs de la Biblioteca està classificat amb nivell 24, malgrat no ser cap de secció -el nivell habitual és el 16-, i està ocupat per una persona interina molt relacionada amb un alt càrrec del PP de la Diputació de València.

Finalment, assemblees

A la ciutat de València s'ha començat a celebrar assemblees de forma conjunta per quatre sindicats presents a la Mesa Sectorial de la Funció Pública: CC OO, CSIF i UGT, a més de l'STEPV-Intersindical valenciana. A Alacant i Castelló començaran en breu. Aquestes assemblees arriben tard, perquè caldria haver-les fet durant el mes de gener. El Sindicat ha actuat en aquesta ocasió sota la premissa que el més important era fer-les conjuntes, seguim la demanda de moltíssimes persones. Per això, s'ha preferit fer-les tard i tots junts, millor que prompte i a soles, qüestió a la que aquesta organització no hi posa cap objecció. A les assemblees s'han debatut els acords de desembre del 2000, sobre la plataforma reivindicativa i sobre les mobilitzacions a realitzar.

L'STEPV-Intersindical valenciana reclama unitat sindical

El Sindicat va mostrar la seua sorpresa per l'anunci, efectuat per CC OO i UGT, el dia 9 de febrer, de mobilitzacions d'empleades i empleats públics en l'àmbit del País Valencià, per tal de reclamar el compliment de la sentència de l'Audiència Nacional que anul·la la congelació salarial durant 1997. El moment actual és molt important per al futur de la negociació col·lectiva en la Funció Pública. Caldrà una forta unitat entre tots els sindicats, d'una banda, i de totes les treballadores i tots els treballadors públics, de l'altra, per a poder afrontar amb garanties la contraofensiva governamental. Per això, cal que tots els sindicats entren en raó i s'avinguen a pactar sense exclusions les mobilitzacions a realitzar a partir d'ara, tant en l'àmbit autonòmic com a nivell estatal.

Cimera sindical

El Sindicat s'ha dirigit per escrit en diverses ocasions en les últimes setmanes a la resta d'organitzacions sindicals presents en la Funció Pública, per tal de coordinar les accions i mobilitzacions a realitzar, tant respecte de les conseqüències de la sentència de l'Audiència Nacional com de les reivindicacions que justificaren la vaga del passat 14 de desembre. Fruit d'aquestes gestions, es va celebrar una reunió el 12 de febrer entre els membres de la Mesa General de la Funció Pública de la Generalitat Valenciana (CC OO, CEMSATSE, CSIF, UGT i STEPV-Intersindical valenciana), a l'objecte d'unificar criteris sobre les mobilitzacions i sobre la negociació en l'àmbit de la Mesa General.

Primeres mobilitzacions

El 13 de febrer es va realitzar una concentració de delegats i delegades davant les seus de la Delegació del Govern a València i de les subdelegacions a Alacant i Castelló. Les concentracions es repetiran cada mes, coincidint amb la publicació de l'IPC del mes anterior. També s'han realitzat manifestacions d'empleats i empleades públics a totes les capitals de província de l'Estat.

El personal interí protagonitza mobilitzacions

Hi ha raons suficients per a recolzar al col·lectiu d'interí, però sempre que quede clar que no s'han de menyscabar ni els drets del personal fix ni els del personal discapacitat, ni tampoc els dels ciutadans i ciutadanes. Un document pactat entre l'Associació d'Interins i l'STEPV-Intersindical valenciana defensa que el Sindicat promourà un acord d'estabilitat del personal interí de l'Administració autonòmica, a través de la constitució de les borses de treball de personal interí, en tant no es procedeix a un procés de consolidació de l'ocupació temporal en fix. El procés ha de suposar la modificació de la Llei de la Funció Pública Valenciana, que declare que l'Administració del Consell es troba en una situació excepcional respecte de l'ocupació temporal. La reforma legal ha d'introduir una via d'accés a la Funció Pública diferenciada de les tres actuals (promoció interna, accés lliure i per a persones discapacitades), de forma que es done una oportunitat de consolidació al personal interí, sense menyscabar per això els drets de la resta de col·lectius.

Tancament de personal interí

El Sindicat va recolzar una concentració celebrada el 25 de gener, en el curs de la qual es va celebrar una entrevista amb el director general de la Funció Pública, en la qual se li va demanar que acceptara negociar la situació dels interins. Davant una contestació poc satisfactòria, membres de l'Associació d'Interins es van tancar a la seu de la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques fins el 31 de gener, ja que els sindicats havien defensat en la Mesa Sectorial l'obertura de les borses i la necessitat de negociar la forma d'accés de l'Oferta Pública del 2000.

Molt de soroll per no res

Adel Francés

Des de finals de 1999 la confiança mútua entre els sindicats presents a la Generalitat i entre aquests i els treballadors i treballadores està badada. La prova la tenim en l'escàs seguiment de la vaga del passat 14 de desembre. És responsabilitat de tots i totes que no arribe a trencar-se, però abans convé saber quins són els motius i les circumstàncies de tot l'assumpte. Tot va començar un 9 de desembre de 1999, i ha tingut, un any i vint dies després, la seua culminació. La signatura de CC OO i CSIF i el rebuig de l'STEPV-Intersindical valenciana i UGT van provocar les mútues desconfiances.

I, mentrestant, segueix guanyant la banca (és a dir, el Govern de la Generalitat). Poques vegades el títol de la comèdia de Shakespeare (*Much a do about nothing*, en versió original) haurà tingut tant de sentit. Un observador desapassionat que desconega el que s'amaga entre bastidors no podria entendre el sentit de tanta pompa. Per això, molts seguim preguntant-nos per a què ha servit tot eixe soroll.

L'Acord de 9 de desembre de 1999 de la Mesa Sectorial de la Funció Pública, sobre retribucions, comprén un total de set punts. L'Acord duu camí de convertir-se en paradigma dels pactes amb l'Administració: incompliments, reinterpretacions, retards inexplicables, etc. La segona part de l'Acord s'ha signat el 29 de desembre de 2000, aquesta vegada avalat també per UGT. Repassem-ho punt per punt.

Punt primer: 800 milions a repartir per a pal·liar la pèrdua de poder adquisitiu. En lloc d'exigir no perdre ni una pesseta de poder adquisitiu, es va transigir amb la pèrdua, a canvi d'una dàdiva: 485 milions convertits en 1.878 ptes. lineals mensuals, que han acabat (menys mal!) sumant-se als complements específics. Això ha suposat que només el personal del grup E amb complement específic E003 (el més baix) recuperara justet el poder adquisitiu que es va perdre en 1999. La resta del personal ha perdut bastant (el grup A, prou més de mig punt).

La segona part significava que 315 milions es destinarien a la racionalització de retribucions resultants d'un decret de classificació i retribucions. El fet que tretze mesos després no hi haja ni un miserable esborrany del decret, que l'Acord no diga que s'ha d'atendre primer aquells llocs de treball no afectats per les dues primeres fases (1997 i 1998), no ha sigut obstacle per a repartir els diners en desembre, pujant els complements específics menors de tots els grups excepte l'A, malgrat que aquests llocs de treball havien estat afectats per la segona fase (i molts per la primera). Ens n'alegrem pel personal afectat, però, clar, de què serveixen els acords?

Tanmateix, el súmmum ha estat que es destinen diners d'eixe fons per a classificar llocs de cap d'àrea i similars amb el nivell 30. El Sindicat no solament està d'acord amb que hi haja llocs classificats amb el 30, sinó que ho ha demanat en el seu programa electoral. Però és indecent que s'utilitze aquest fons, que hauria de servir per a arreglar altres situacions abans que eixa, per a que unes poques desenes de persones guanyen 243.816 ptes. més a l'any. El que ja és terrible és que la mesura tinga la conformitat de tots els sindicats, excepte l'STEPV-Intersindical valenciana.

En el capítol dels punts incomplits tenim: el punt segon, que deia que es convocaria la totalitat de l'Oferta Pública de 1999 abans de setembre. A aquest Sindicat li semblava tardíssim... i resulta que encara no s'ha publicat ni un 20% de les convocatòries!

Una sort semblant ha corregut el punt quart, que comprometia Funció Pública a publicar concursos anuals; els concursos convocats es poden comptar amb els dits d'una mà i han estat conseqüència de l'aplicació de sentències en l'àmbit laboral, no per l'Acord. De manera formal, el punt sisé deia que es posarien en marxa els serveis de prevenció en el primer semestre de 2000. Ni en el primer, ni en el segon... ni en el primer de 2001.

Bona prova que molta de la inoperància és deguda a la poca voluntat del Govern és el fet que el punt seté, també incomplit, solament requeria de Funció Pública que es negociara una ordre de despleglament del Decret 34/99 (el de permisos, llicències, vacances, horari...) durant el primer trimestre de 2000. Estem en el primer trimestre de 2001 i ni tan sols hi ha convocatòria.

No tot podien ser incompliments, per això s'han dignat complir, encara que d'aquella manera, els punts tercer i cinquè, que parlen, respectivament, de convocar una Oferta Pública d'Ocupació d'almenys 800 places per al 2000, així com la funcionarització de l'actual personal laboral.

L'Oferta del 2000 es va despatxar en ¡dos dies! Convocatòria el 27 de desembre i Mesa Sectorial el 29 (l'últim dia laborable de l'any per a Funció Pública). Complit pels pèls, quan ja sonava la campana, però sense una discussió seriosa ni una negociació real.

Malgrat que la primera mesura complida fou la modificació de la Llei de la Funció Pública Valenciana per a permetre la funcionarització del personal laboral, esperàvem que la classificació de diferents col·lectius haguera anat més de pressa. Finalment, i també en l'última reunió de l'any, s'ha acordat la funcionarització del personal subaltern. I fins i tot en aquesta mesura han sigut avars: no han volgut estendre la classificació de funcionarial als llocs de vigilant i vigilant de museu, que formen part del mateix subgrup professional que els subalterns en el conveni. Cert és que s'han compromés a estudiar la funcionarització d'altres col·lectius, i que la dels col·lectius pendents s'ha de dur a efecte enguany, però amb tot l'historial d'incompliments (d'un sol acord, si en parlàrem d'altres...!) d'aquest Govern, caldrà molta pressió per part de tots i totes per a que complesquen. Aquest Sindicat estarà al capdavant de la pressió. Esperem trobar-nos tots i totes junts, colze a colze.

EL PAIS

El general Milans del Bosch retira las tropas de las calles de Valencia tras el mensaje del Rey

El intento de golpe de Estado, en vías de fracaso

"La Corona defiende la Constitución"

Guardias civiles rebeldes se hacen fuertes en el Congreso y mantienen como rehenes al Gobierno y al Parlamento

LEVANTE

EL REY GARANTIZA EL ORDEN CONSTITUCIONAL

FRACASÓ EL GOLPE

VALENCIA BAJO CONTROL MILITAR

La Unió de Periodistes organitza uns debats sobre la llibertat d'expressió

Una exposició sobre el 23-F commemora el vinté aniversari del colp d'Estat

ALL-I-OLI

El colp d'Estat del 23 de febrer de 1981 va tindre una especial incidència al País Valencià, sobretot a la capital i a algun altre nucli urbà, com Alcoi, on els tancs van eixir al carrer. Aquell dia, periodistes i mitjans de comunicació van haver d'enfrontar-se a unes circumstàncies extraordinàries, on la llibertat d'expressió, com les altres conquestes democràtiques, van estar seriosament amenaçades. La Unió de Periodistes Valencians, amb la col·laboració de la Universitat de València, ha organitzat una sèrie d'activitats per a reflexionar amb la perspectiva del temps transcorregut sobre aquells esdeveniments. Els actes s'inicien la vesprada del dimarts 20 de febrer amb la inauguració de la mostra "A vint anys del 23-F. Paper de la premsa", seguida d'un debat on intervindran periodistes responsables de la premsa escrita en aquell moment. Una segona taula rodona tindrà lloc el 21 de febrer amb d'altres periodistes gràfics i de mitjans audiovisuals. Més informació: Unió de Periodistes Valencians, Plaça del Forn de Sant Nicolau, 6, baix. 46001 València. Telèfon 963920968.

Editat el volum "Precio fijo del libro. ¿Por qué?"

Els editors i llibreters valencians, a favor del preu fix del llibre

Amb l'edició del volum *Precio fijo del libro ¿Por qué?*, l'Associació d'Editors del País Valencià, l'Associació Valenciana de Distribuïdors de Llibres i el Gremi de Llibrers de València llancen una campanya que pretén evitar la liberalització dels preus dels llibres. Com se sap, el Govern espanyol ha encetat un conjunt d'actuacions legislatives que, obrint la porta als descomptes per a determinats llibres de text, "ja han començat a generar abusos i problemes que en cap cas van a beneficiar de forma estable els consumidors", segons un comunicat fet públic per les associacions representatives del sector. L'Estat espanyol està alineat en aquesta qüestió amb la resta de socis europeus, que gairebé de manera unànime s'atenen al model del preu fix dels llibres. El llibre ara editat pretén contribuir a evitar la consolidació i l'ampliació d'unes mesures que, a juí dels col·lectius afectats, "poden afectar de manera seriosa i difícilment reversible el fràgil ecosistema de la cultura escrita". A més d'un apartat clarificador on s'expliquen les conseqüències que tindria la generalització de la mesura, el llibre té l'atractiu de comptar amb la reproducció d'articles signats per intel·lectuals que donen suport a la campanya, com ara Antonio Gala, Vicente Molina Foix, Juan José Millás, Antonio Muñoz Molina, Mario Vargas Llosa, Mario Muchnik, Javier Marías o Jorge Herralde, entre altres.

Manifiesto contra la invisibilidad de la literatura infantil y juvenil

Denunciamos la falta de atención de los informadores y críticos hacia la Literatura Infantil y Juvenil (LIJ), aunque por todos sea reconocida la fundamental importancia que esta literatura tiene en la formación integral de la infancia y la juventud, así como su aportación a la cultura en general.

Denunciamos, ante todo, la ausencia de una auténtica crítica de la LIJ, tanto en las secciones y suplementos culturales de los medios de comunicación como, paradójicamente, en la mayoría de las publicaciones especializadas. La presencia de las novedades de LIJ en los medios es casi inexistente en relación a la importante -en cantidad y calidad- producción anual. Casi nunca se analizan en profundidad libros para niños o jóvenes. Ni siquiera en las publicaciones especializadas suelen aparecer verdaderas críticas, sólo reseñas meramente informativas y vagamente laudatorias. Ello supone una evidente subvaloración de la LIJ, pues no se le tiene la misma consideración que a la literatura para adultos. Por tanto, estimamos necesaria y urgente la implantación en los medios de comunicación de una crítica de la LIJ digna de ese nombre.

Pedimos una crítica rigurosa y capaz de orientar a padres, profesores, bibliotecarios y a los propios lectores a los que va dirigida. Una crítica que conecte al público adulto con unos libros que pueden ser leídos con interés y provecho a cualquier edad (como dice Pep Albanell, "literatura infantil es la que también pueden leer los niños"). En definitiva, una crítica que la ayude a conseguir una mayor calidad.

Prensa escrita

Consideramos fundamental un cambio de actitud de los suplementos y secciones culturales de diarios y revistas, así como de las propias publicaciones especializadas. El tratamiento que se da actualmente a la LIJ crea una barrera artificial entre lo que se escribe para niños y jóvenes y lo que se escribe para adultos, cuando las dos formas de escritura son Literatura. La LIJ, invisible a los ojos de la crítica y de la sociedad, queda marginada y relegada a la condición de subgénero, y sólo en casos excepcionales se considera que puede alcanzar auténtica calidad literaria y relevancia cultural. Sigue vivo el prejuicio de que la LIJ requiere menos dedicación, esfuerzo, rigor y profundidad que la literatura para adultos.

Toma de conciencia

Creemos, por el contrario, que los textos dirigidos a los jóvenes lectores deberían ser valorados con más atención, puesto que sus destinatarios carecen de la experiencia y los elementos de juicio que permiten al lector adulto enfrentarse al autor en términos de igualdad.

En un momento en el que la lectura convive con otras formas de comunicación, a menudo superficiales y rutinarias, cuando no embrutecedoras, consideramos fundamental que los analistas culturales y la sociedad en general tomen conciencia de la importancia de la LIJ y le presten la atención que merece.

Firman el manifiesto, entre otros escritores, ilustradores, editores, bibliotecarios, libreros y educadores: **Carlo Fabretti, Luis Matilla, Jordi Sierra i Fabra, Fernando Martín, Miguel Vázquez Freire, Eduardo Castañeda, Carles Cano y Carlos Ortín.**

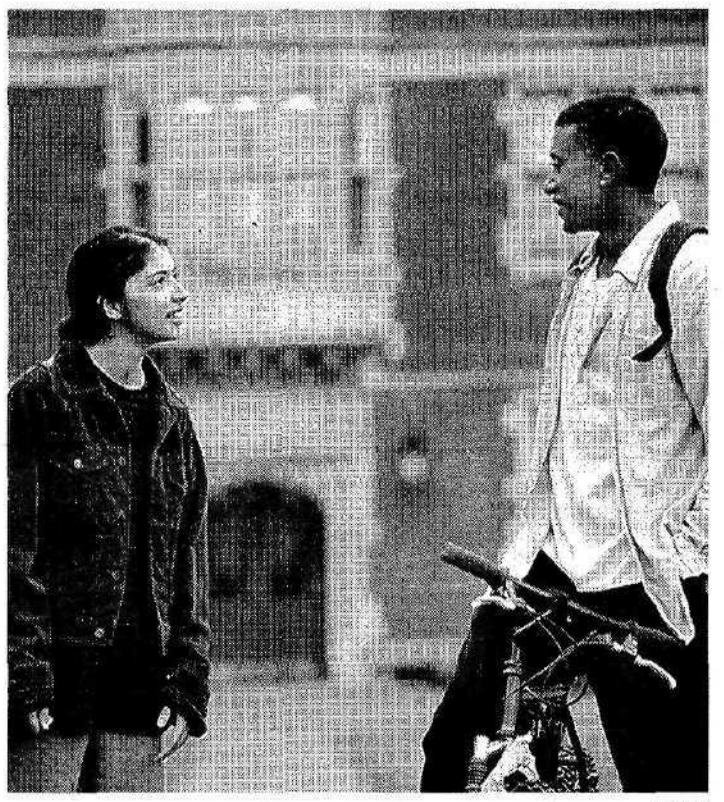
ARXIU

Por el derecho de los inmigrantes a vivir y trabajar

Confederación de STEs

La Confederación de STEs, consciente de la situación de opresión y angustia en la que viven las personas inmigrantes que no tienen regularizada su situación administrativa en nuestro país, apoya las acciones de protesta que se están llevando a cabo en distintos puntos del Estado contra la entrada en vigor de la Ley de Extranjería.

Los STEs, como organización sindical, pedimos al mundo empresarial el respeto más escrupuloso a los derechos laborales de las personas inmigrantes, con y sin papeles, y su contratación en las mismas condiciones que el resto de los trabajadores.

Los STEs, como organización defensora de los derechos humanos, piden al Gobierno que la Ley de Extranjería no entre en vigor y sea derogada, por conculcar los derechos humanos de las personas que han llegado a nuestro territorio para trabajar y poder vivir dignamente, huyendo de situaciones de hambre, de explotación y, en muchos casos, de persecución por motivos políticos.

Pedimos a los ayuntamientos que faciliten a estas personas los trámites legales necesarios para su empadronamiento en la ciudad o pueblo en que residan y que los servicios sociales de los municipios les atiendan en sus necesidades.

Los STEs hacemos un llamamiento a los trabajadores y trabajadoras para que desde su puesto de trabajo, docente o no docente, contribuyan activamente a la integración educativa de los hijos e hijas de estas personas y a que el profesorado explique a su alumnado la necesidad de que las leyes del Estado respeten los derechos humanos de todas las personas y faciliten su integración.

A ESCENA

El preu de la cultura

Bàrbara Lefébvre

Les estadístiques ho afirmen: «El públic valencià no va al teatre ni freqüenta els museus; els valencians no gaudeixen del seu patrimoni cultural actual». ¿Per què passa això? ¿Existeix una política d'obertura de portes al públic valencià de les arts escèniques o de les sales d'exposició?

És cert que es pretén donar la imatge de València com a «capital cultural». Comptem amb una Ciutat de les Arts i les Ciències, una Biennal d'Art, un Palau de Congressos que acull debats sobre les arts, un IVAM que s'expandeix... És cert, es fa una política de prestigi. Però, ¿què entenem per prestigi: aparentar, o compartir de veritat una cultura accessible a tothom?

Els ajuntaments dels municipis de l'àrea metropolitana de la capital confien en els seus tècnics, i les Cases de Cultura d'aquests pobles actuen com a centres de cultura de València, promovent les arts escèniques (Festival de Pallassos de Xirivella, Festival de Teatre Amateur de Mislata...) o les arts plàstiques i literàries (Premi de Tardor de Xiva...). Entre exposició de joves artistes i programació d'un teatre accessible per a tots, amb companyies valencianes o d'altres comunitats, aquests pobles investiguen el seu públic -perquè l'estimen- i actuen de manera decidida per tal de compartir la il·lusió d'una imatge, d'una obra de teatre, d'un concert o d'un espectacle de dansa. ¿Podem trobar a València un tipus de programació equivalent a un preu mòdic? Amb unes poques excepcions respectables, el panorama és decebedor.

A València, l'obsessió pel prestigi fa que s'obliden els barris, que es troben privats de biblioteca, sense espais per a gaudir d'un espectacle o d'una exposició animada. Desplaçar-se al centre de la ciutat és complicat des del punt de vista del transport i moltes vegades també impossible econòmicament. Per a una família nombrosa o mitjana, aquestes circumstàncies poden arruïnar les ganes de visitar una exposició o presenciar una obra de teatre. Es podria aplicar la mateixa conclusió per a veure un espectacle per a adults: eixir de casa en busca de cultura es converteix en una expedició plena d'aventures.

Malraux, que va creuar algunes fronteres d'Europa, va marcar la seua època. La creació de les Cases de Cultura li va permetre presentar una oferta cultural diversificada, preparant el no consumidor d'arts escèniques o plàstiques amb un primer contacte, apropant-lo paulatinament al centre de la capital amb una programació més ambiciosa. La integració dels immigrants a França es treballa a través del teatre interactiu en els barris més pobres i amb més dificultats. Es tracta d'establir la comunicació per l'art (*graffiti*, música...) i captar l'energia dels joves de barris marginals per a treure'ls del món de la droga. Però, no cal anar passar els Pirineus per a trobar bons models; Barcelona, sense anar més lluny, coneix una realitat ben interessant. Es tracta de gaudir amb un ample ventall d'ofertes socioculturals que s'adrecen a l'obrer i l'estudiant, a l'esportista i l'intel·lectual. És qüestió d'obrir les portes sense compromisos de prestigi a la vista, sinó de sinceritat i proximitat.

Eusebi Sempere, a la Nau de València

RICARD HUERTA*

La Nau s'ha convertit en l'anhelada àgora que, segons Eusebi Sempere, hauria de tindre cada ciutat. Un lloc per debatre, un entorn històric preparat per al gaudi i la reflexió, amb exposicions, concerts, teatre, conferències, recitals... Un espai multidisciplinar per a la cultura. És a la Nau on es presenta, des del 5 de febrer, una exposició dedicada a l'artista Eusebi Sempere, concretament centrada en l'obra gràfica i integrada dins el marc propiciat pel conveni de col·laboració entre la Universitat de València i la d'Alacant.

L'esperit didàctic d'aquest muntatge el podrem observar a la sala on es presenten les obres, ja que les peces van acompanyades d'un entramat interactiu en el qual poden participar-hi els visitants. És per això que recomanem especialment la visita als grups de Secundària i Batxillerat, sobretot al professorat d'Història, Art, Dibuix, Matemàtiques o Informàtica, ja que Sempere va ser un artista pioner en l'ús dels ordinadors per a la creació plàstica.

Els tres aspectes a destacar en la mostra són: els vincles de Sempere amb el món incipient de la informàtica als anys seixanta; la seua trajectòria vital, entesa com la d'un artista de caire europeu; les relacions de l'artista amb la música.

La gran preocupació per transmetre al públic més jove l'obra del nostre artista ens ha decidit pel títol "Eusebi Sempere. De l'art al microxip", ja que el món de la tecnologia resulta molt atractiu per als xiquets en edat escolar i sobretot per als joves de Secundària i Batxillerat.

Al voltant de l'exposició, el Vice-rectorat de Cultura de la Universitat de València organitza una sèrie d'activitats per reforçar el caràcter divulgatiu de la mostra, oferint visites guiades, visites amb monitors per a grups escolars, un full didàctic i concerts de música. Així mateix, s'ha editat un catàleg en el qual hi participen destacats especialistes en l'obra de Sempere i també alguns dels seus amics.

Amb el recorregut dels espais es completa una visió àmplia de l'artista, tant de la seua trajectòria vital com del seu interés per dues qüestions que van marcar profundament el sentit de la seua obra: els registres matemàtics i geomètrics a través de la informàtica i la seua passió per la música, que sempre escoltava quan treballava a l'estudi. Els centres interessats han de concertar les visites a través del telefon 96 398 34 68.

* Comissari de l'exposició

NATURA VALENCIANA

Herbes d'olives i gaspatxos

Joan V. Pérez Albero

La pebrinella o pebrella (*Thymus piperella*) i la sajolida o sejolia (*Satureja obovata*) són dos herbetes relativament freqüents als nostres indrets que pertanyen a la família de les labiades i són grans productores d'olis essencials.

L'ús que se'n fa d'elles és majoritàriament culinari: La pebrella s'utilitza per adobar les olives, la coca amb tomaca, els guisats i, sobretot, els gaspatxos; de la sajolida, a més de per adobar les olives, se n'aprofiten les seues virtuts terapèutiques, i sol prendre's en forma de tisana.

Vet aquí la recepta d'olives adobades amb "pebrinella i sejolia" segons usos i costums d'alguns pobles de l'Alcoià, com ara Beneixama i Biar. "Es cullen les olives per Tots Sants. Es posen a remull en una gerra a fi que vagen perdent l'amargor durant dues o tres setmanes, canviant l'aigua de tant en tant. Quan es considera que estan en el punt es procedeix a xafarles. Tornen a posar-se en la gerra o en marraixes de coll ample, afegint la sal -de 25 a 100 gr. per litre d'aigua, segons els gustos- i els manollets d'herba a discreció. Al cap d'un mes estaran bones per a menjar.

I si el que voleu es preparar uns bons gaspatxos amb pebrella, ací teniu la recepta (per a sis o vuit comensals): En la gaspatxera, sofregiu la carn (conill, pollastre, llebre, perdiu...), tres o quatre trossos per persona. Amb el mateix oli fregiu bé una ceba de les grans, quatre o cinc grans d'all, i una pebrera a trossets ben menuts. Si teniu rovellons (encara que siguen de llauna) afegiu-ne, si no n'hi ha podeu provar amb xampinyons. Una vegada tot sofregit (no us passeu amb l'oli) s'afegeix l'aigua i la sal i es deixa que arranque el bull. Poseu una miqueta de safrà i després aneu afegint l'herba (un poc de timó i més quantitat de pebrella) fins que estiga al vostre gust. Deixeu coure a foc molt lent (de una a dues hores) i, per últim, afegiu la coca. Bon profit! Ja em direu com están.

Ah! un secret. Si voleu treure el màxim rendiment de les herbes i que no us molesten les fulletes a l'hora de menjar-vos els gaspatxos, podeu triturarles amb un molinet dels de moldre café.

Jornada de formació

LA PARTICIPACIÓ ALS CONSELLS ESCOLARS MUNICIPALS

Alberg Argentina
Benicàssim (La Plana Alta)
3 de març de 2001

Informació i inscripcions:
Secretariat Intercomarcal de Castelló
C/ Marqués de Valverde, 8
Tel. 964 26 90 94
Fax: 964 23 29 52
castelló.stepv@intersindical.org

ENXARX @TS

Albert Sansano

Escola Valenciana

Aquesta és la pàgina de la Federació Escola Valenciana. A través d'ella podeu trobar, a més de notícies de la federació i les seues activitats, un conjunt d'enllaços que us portarà a: Informació sobre les associacions en defensa de la llengua; articles sobre la situació de l'ensenyament en valencià; centres educatius, associacions; el document sobre "100 propostes educatives a la societat actual"; informació sobre les Trobades del 2000.

http://www.fev.org/

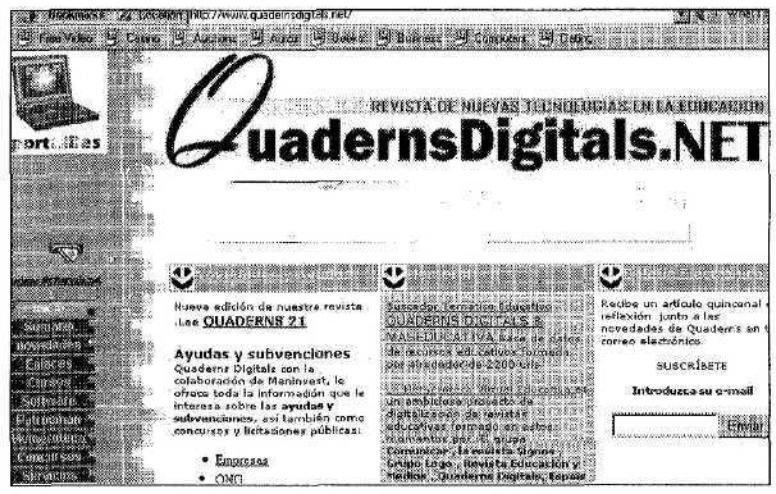

"Quaderns Digitals"

"Quaderns Digitals" és una publicació digital sobre l'ús de les noves tecnologies en l'educació, que edita el Centre d'Estudis La Vall de va segar, de Faura (València). La revista, pionera d'esta temàtica de parla hispana, porta quasi quatre anys a la xarxa. Durant este temps ha anat augmentant gradualment la seua oferta de continguts i en l'actualitat s'ha convertit en un referent bàsic per a docents i investigadors sobre l'ús i l'aplicació de les noves tecnologies en l'àmbit de l'ensenyament i de la societat en general.

"Quaderns Digitals" s'estructura a partir de la seua revista periòdica i un butlletí en què professionals vinculats al periodisme, la sociologia i l'ensenyament, entre altres, reflexionen sobre la denominada Societat de la Informació.

Els continguts de la publicació que edita el Centre d'Estudis La Vall de va segar es completen amb un buscador educatiu, amb milers d'adreces d'interés per a professors, pares i alumnes, una secció de cibercursos, a més de l'Hemeroteca Virtual, un conjunt de publicacions digitalitzades que constituïx un dels principals atractius del portal.

http://www.quadernsdigitals.net/

ESCRIT AHIR

Periodisme valencià

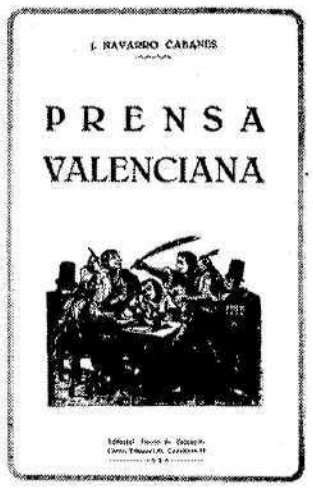

Premsa Valenciana.

Josep Navarro Cabanes. València, 1928.

FERRAN PASTOR

La carpeta conté els originals d´una revista local "desafecta al Règim" dels anys 60 i dos estudis bàsics sobre la premsa valenciana contemporània realitzats pel mestre Francesc Pérez Moragón: "Premsa Valenciana del segle XX" (catàleg de l´exposició feta per Acció Cultural en 1982) i "Publicacions Clandestines Valencianes", la millor recopilació que conec de la matèria. Un *dossier* de la revista "Crònica" sobre la història de la Premsa a Ontinyent completa el paquet que el polifacètic Josep Andrés Timor m´ha deixat en préstec. Tot plegat m´ha transportat a un temps en què l´interés per les històries locals em portà a fer unes quantes visites a l´Hemeroteca Municipal i a la Biblioteca Municipal Central, ambdues de València, observatoris privilegiats per conèixer els repertoris de premsa del País.

Destacaré en primer lloc "La Premsa al País Valencià", de Ricard Blasco, el qual és una guia excel.lent per dues raons: en primer lloc, per la ingent catalogació de fons, fruit d´un estudi pels principals arxius del País. I en segon lloc, per l´interessant assaig "Societat i Comunicació al País Valencià. Segles XIII-XVIII". L´embranzida renaixentista (secció compilacions) ens legà també un estudi fonamental: "Periódicos de Valencia. Apuntes para formar una biblioteca de lo publicado desde 1526 hasta nuestros días, Valencia 1880". Dins d´aquesta secció, però integrat en els corrents de normalització cultural, cal anotar el volum que presentem (que gràcies al facsímil realitzat per París-València és accessible al gran públic) com la millor recopilació de premsa en valencià d´aquell temps.

Un nivell més secundari el representen els anuaris de "Las Provincias", almenys fins 1936, els quals tenien un apartat dedicat a les publicacions en actiu del País Valencià. Acabarem amb dos publicacions divulgatives d´interés: "Els primers periòdics valencians", d´Enric Soler i Godes (1960), i la "Historia del peridismo valenciano", de Antonio Laguna. Queda pendent per a una altra ocasió un repàs a la rica bibliografia que els nostres erudits i universitaris han anat publicant des de la Renaixença sobre les publicacions locals.

DES DE LA BIBLIOTECA

Agustín Fernández Paz

Gemma Lluch

El doctor Moldes és un jove metge psiquiatra que arriba a la clínica Ribera Verda contractat i el primer cas que ha d'atendre és el d'una misteriosa malaltia que afecta la jove Laura Novo. Fa temps que és a la clínica i que no s'ha pogut aconseguir cap progrés, però Moldes la mira i, més enllà de la pacient, descobreix una dona jove, prima, vestida amb una samarreta blava i uns pantalons molt amples, amb uns cabells intensament rojos recollits en una cua negligent. En definitiva, una dona bellíssima que seia davant d'una taula entapissada de papers i escrivia d'una manera compulsiva, febril, com si la vida depenguera d'allò. Però descobrir què hi ha en aquells fulls, que amaguen les paraules repetides, escrites compulsivament, no serà una pista senzilla per ajudar Laura a eixir del laberint pròxim a l'autisme en què es troba.

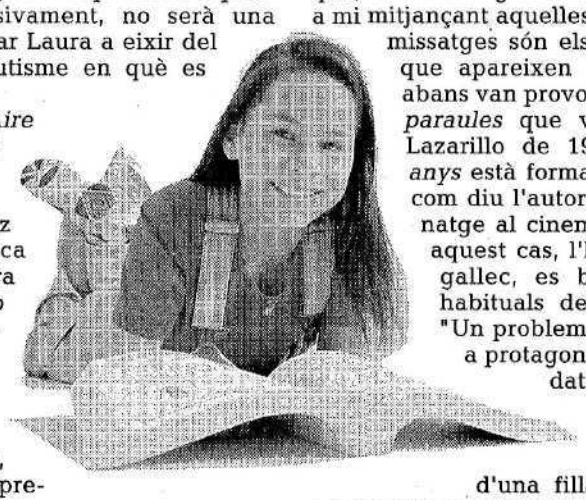

Aquest és l'inici de *Aire negre,* publicat enguany per l'editorial Bromera i escrit per Agustín Fernández Paz. Una magnífica novel·la que et captura des del principi amb una barreja de misteri, fenòmens paranormals arrelats a una cultura com la galega, sovint misteriosa i profunda, creadora d'éssers sorprenents.

Afortunadament, l'editorial Bromera ja havia descobert feia temps l'autor gallec i el 1991 publicava "Les flors radioactives" a la col·lecció El Micalet Galàctic. En aquella ocasió també el misteri i els fenòmens estranys provocaven la trama, però ara eren fenòmens provocats per la cultura contemporània, sovint tan aliena i perjudicial per a l'ésser humà.

Cartes d'hivern va aparèixer el 1995 i com a *Aire negre* uns fets estranys, quasi incomprensibles, provoquen una absència. No sé si anomenar-lo màgia, potser és quelcom molt lligat a la cultura i el paisatge gallec. Fa uns anys vaig visitar aquelles terres, la xerrameca ens va desviar del camí i acabàrem perduts en un cotxe buit de benzina, en una nit espessa de boira, tancada i negra; en uns camins rodejats de boscos que espantaven. És aquella sensació de por, de sentir-te enmig d'una natura humida i misteriosa que pot crear qualsevol ésser o fenomen lliure de les regles de la lògica. Just aquella sensació és la que sents quan et trobes immers en aquests llibres.

Amor de quinze anys, Marilyn naix de la necessitat de "seure i escriure relats de vides que, com missatges en una botella, han arribat a mi mitjançant aquelles poques paraules". Els missatges són els anuncis per paraules que apareixen als diaris i que anys abans van provocar el llibre *Contes per paraules* que va merèixer el premi Lazarillo de 1990. *Amor de quinze anys* està format per cinc contes que, com diu l'autor, volen retre un homenatge al cinema i als seus mites. En aquest cas, l'humor, un humor molt gallec, es barreja amb els trets habituals de l'autor. Llegiu si no "Un problema d'ossos", que té com a protagonista un Dràcula traslladat a Galícia i cor robat per la marxa de la nit, les xiques i la mar, i un metge pare d'una filla adolescent delerosa d'iniciar-se en els costums nocturns.

Ja ho veieu, avui us recomanem lectures per a "persones" a partir dels 12 anys que plantegen una narració lluny de l'habitual: no trobareu protagonistes adolescents, amb problemes de "sexe, droga i *rock and roll*", etc., perquè els protagonistes, les trames, els ingredients d'humor, misteri i estranyesa s'allunyen d'allò que és habitual i, de vegades, avorrit i repetitiu; per això, us animem a tastar nous plats literaris. Bon profit!

ESCRIT AVUI

Emocions i sentiments a l'aula

Educación sentimental y erótica para adolescentes

Charo Altable

Miño i Dávila, Madrid, 2000. 447 pàgines.

MARÍA LOZANO

El treball de Charo Altable en l'àmbit de la coeducació permet desenvolupar un coneixement rigorós sobre el desenvolupament personal, sentimental i eròtic dels sers humans. Altable arreplega en aquest llibre les conclusions a què ha arribat al llarg d'anys d'una tasca en favor de la renovació ètica i sentimental de la societat. Aquestes conclusions no poden observar-se com a propostes tancades, sinó que suggereixen múltiples vies d'accés a un tema sovint simplificat, i sempre important, com el de les relacions humanes i la sexualitat. L'autora suma a l'argumentació teòrica una perspectiva centrada en l'aplicació en camps de treballs específics, cosa que permet visualitzar clarament les vies d'actuació proposades.

La primera part del llibre se centra en la definició de conceptes com el cos, la identitat de sexe i gènere en els adolescents i els problemes derivats d'una sexualitat tradicional construïda per una mirada androcèntrica. També s'expliquen les característiques de la psicosíntesi, una perspectiva que Altable adopta per a proposar tècniques de tractament de conflictes i de transformació de sentiments des d'una visió integral de la persona. Junt amb les nocions de coeducació i currículum ocult, construeix el marc teòric d'un projecte que busca una explicació dels models amorosos de xics i xiques adolescents junt a possibles solucions als seus problemes relacionals.

La segona part presenta la història i les característiques del projecte d'educació sentimental i eròtica, els objectius, els continguts de les activitats didàctiques, la metodologia i una proposta d'avaluació. El següent apartat aborda el procés d'experimentació del projecte dissenyat, i finalment es descriuen les accions o exercicis experimentals per a l'alumnat.

Els exercicis que proposa es classifiquen entorn de distintes temàtiques: idees prèvies sobre l'amor i la sexualitat, la imatge corporal, la sexualitat, el desenvolupament eròtic, els rols sexuals, la defensa i respecte de l'espai propi, l'autoestima i l'expressió dels sentiments. S'ofereix la possibilitat de desenvolupar unes relacions sentimentals i sexuals basades en la comunicació creativa i no agressiva de les emocions.

Quan la representació de la sexualitat en els mitjans de comunicació segueix associada tan sovint a la violència, l'exclusió i la dominació d'un gènere sobre un altre, cal articular estratègies educatives que desactiven aquests estereotips nocius i siguen capaces d'aconseguir una transformació personal i social. El compromís d'Altable amb aquesta tasca és el que, en definitiva, dóna forma a aquest llibre. Una obra que insisteix a recuperar la veu del propi cos, a escoltar els sentiments, a observar i acceptar les sensacions i els pensaments, per a poder establir una trobada amb l'altre de manera lliure, responsable i creativa.

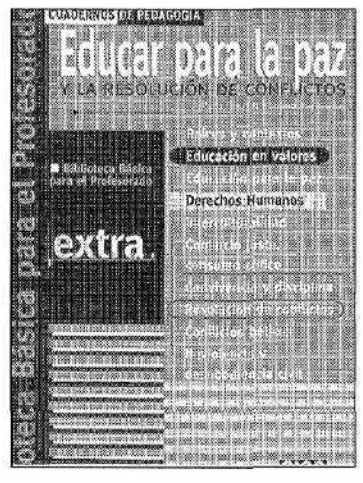

Educar para la paz y resolución de conflictos

Paco Cascón, coord.

Editorial Cisspraxis. Barcelona, 2000. 227 pàgines.

El volum presenta una selecció de títols lligats al treball teòrico-pràctic de l'Educació per la Pau, àrea transversal organitzada en aquest títol de títols en quatre eixos: continguts, metodologia, actitud docent i qüestions organitzatives. Els quatre eixos arrepleguen des del pensament antropològic i ètic sobre l'agressivitat humana fins el disseny d'aplicacions a l'aula o al centre educatiu. En la selecció participen persones provinents tant de les ciències socials com de l'acció educativa, coordinades per Paco Cascón, membre destacat de l'Associació Pro Drets Humans. A la relació interessant de produccions editorials s'afegeix una informació exhaustiva de publicacions periòdiques en paper i electròniques. **J. P. CIMARRO**

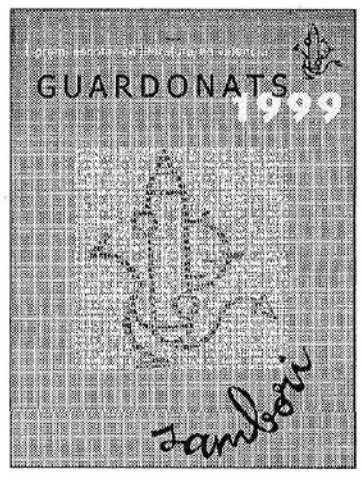

Guardonats 1999. I Premi de Literatura Sambori

AA.VV.

Obra Social Caixa de Carlet, València, 2000. 240 pàgines.

Per iniciativa de distintes entitats cíviques, el Premi Sambori es va instituir per a promoure i difondre l'ús literari del valencià i per a incentivar la creativitat artística i imaginativa entre els xiquets i xiquetes valencians. L'èxit de la resposta a aquesta primera convocatòria va ser indiscutible, amb vora 8.000 alumnes i 200 escoles, més de 5.000 treballs i quasi 500 docents que van donar suport al certamen, xifres més que eloqüents de la magnitud del projecte Sambori. Amb el suport de la Caixa de Carlet, ixen a la llum tots els treballs guardonats. Una obra que dóna fe de la vitalitat de la llengua i la creació literària a l'escola. Comandes: Obra Social de la Caixa d'Estalvis de Carlet, 46240 Carlet, Tel. 962554120. **R.M.**

El Fòrum Social Mundial planta cara a la globalització i afirma que és possible un món més just

El Sud alça la veu

La televisió i els mitjans de comunicació occidentals han fet la vista grossa. Mentre que milers de policies i tota mena de mesures de seguretat protegien els assistents al Fòrum Econòmic Mundial (grans empresaris, banquers i governants) reunits a la ciutat suïssa de Davos, més de 12.000 ciutadans i ciutadanes, representant 120 països i un ventall plural de diferents cultures i organitzacions socials planetàries, reptaven les polítiques neoliberals i l'anomenat pensament únic, i celebraven simultàniament a Porto Alegre, capital de l'Estat de Rio Grande do Sul, a Brasil, el primer Fòrum Social Mundial (FSM). Els telenotícies i els principals rotatius a penes han dedicat espais per a ressenyar aquesta cimera històrica que obri el segle amb un missatge d'esperança per a la majoria de la població. El Sud no ha alçat la veu només per a dir que les coses no poden seguir igual i que cal construir un altre món. El missatge novedós de Porto Alegre és precisament que la nova societat, a més de necessària, és també possible.

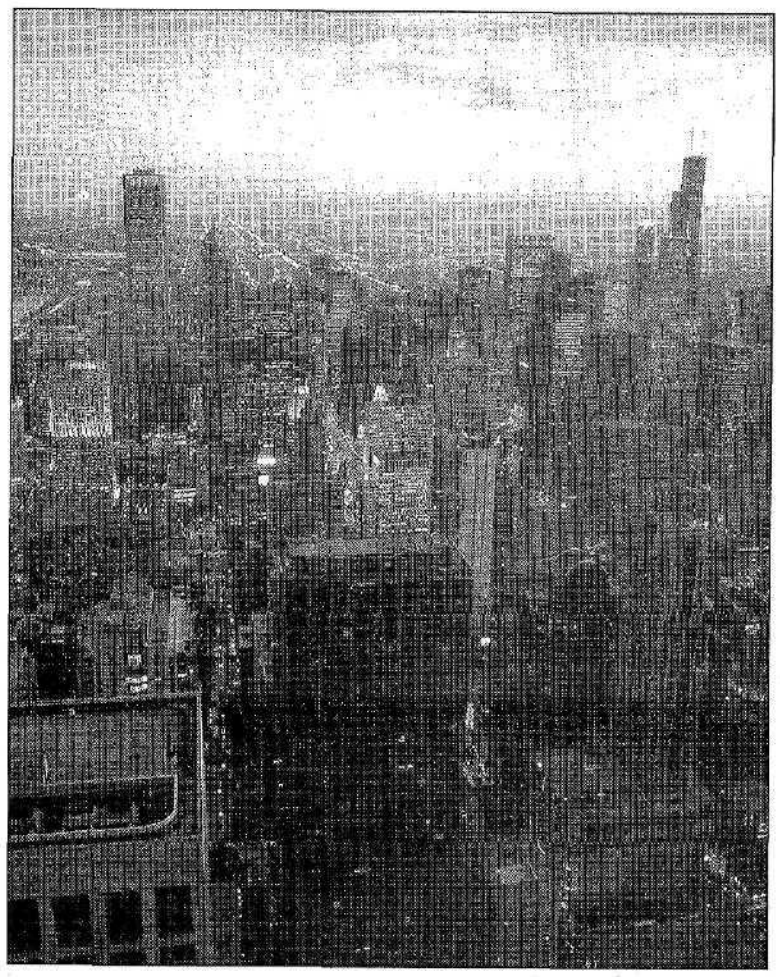

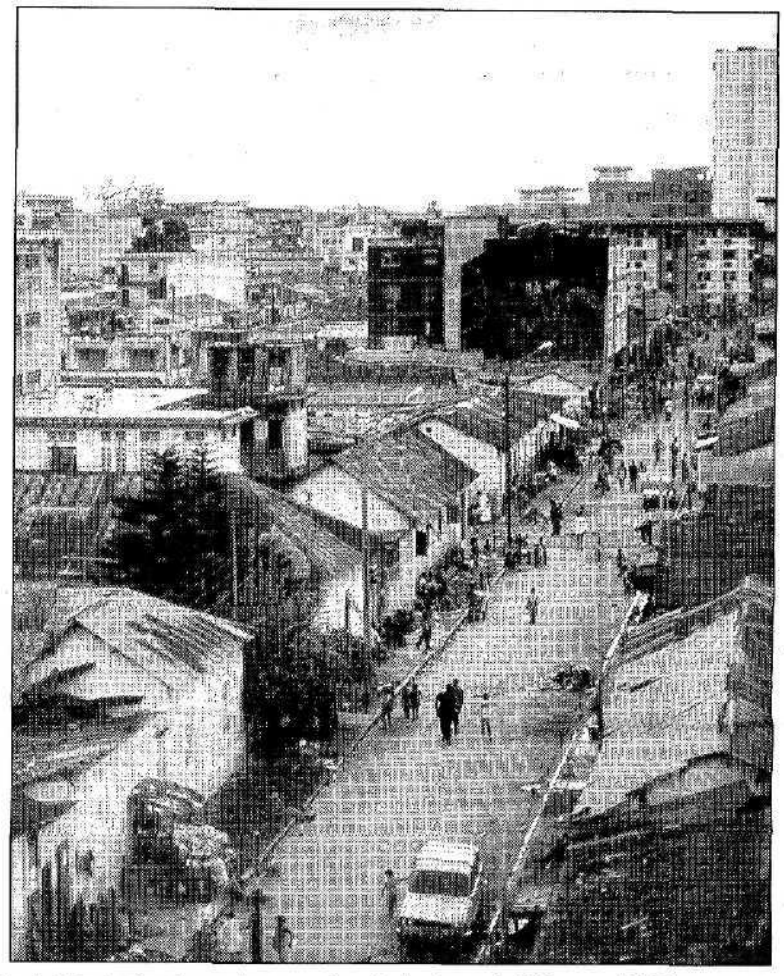

El Nord i el Sud estan presents en la societat occidental. En les imatges, dos aspectes de la ciutat de Chicago. / F. GUERRERO

RAFA MIRALLES.

La tria de Porto Alegre com a seu de l'FSM obeeix al fet que aquesta ciutat de milió i mig d'habitants practica, des de fa més de dotze anys, el "pressupost participatiu", una iniciativa política singular mitjançant la qual la ciutadania intervé directament en l'elaboració del pressupost del municipi: en cada barri, un comité triat democràticament decideix les prioritats per tal de destinar i controlar el destí dels diners comunitaris. La transformació de la ciutat i els resultats obtinguts (escoles, hospitals, pavimentació, clavegueram, transport, recollida de fem, museus, jardins, seguretat, etc.) parlen per ells mateixos. Tothom coincideix a assegurar que Porto Alegre és una de les ciutats amb més qualitat de vida en tota Amèrica Llatina. La coalició d'esquerres que governa el municipi ha fet front durant el seu mandat a una oposició conservadora molt activa i a uns poders mediàtics poderosos, controlats per la iniciativa privada.

L'altra cara de la globalització

La conferència de Davos i la cimera de Porto Alegre són les dues cares de la globalització, un procés que culmina amb la caiguda del mur de Berlín, el final de l'anomenat socialisme real, l'extensió del mercat global arreu del món i la generalització d'Internet. El Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) mostra que mentre la integració global es produeix a una gran velocitat, la majoria del món no participa dels seus beneficis. Segons el PNUD, el segle XX ha accentuat les desigualtats més que mai: el 20% més ric de la població mundial guanyava 30 vegades més que el 20% més pobre en 1960. En 1990 la proporció era de 60 a 1, i en 1997 la diferència era de 74 a 1.

La globalització no contempla cap mecanisme de redistribució de la renda i ha afavorit un increment de l'exclusió social, marginant grups socials complets de tota participació real, amb l'augment de la desocupació i la pobresa. L'anomenat pensament únic, que menysprea la protecció social i qualsevol mecanisme que no siga la dura lògica darwinista de la supervivència en el mercat, contribueix a agreujar les desigualtats Nord/Sud i dins cada país. El "Govern ocult" del planeta, principal responsable d'aquesta globalització, està integrat per quatre organismes: el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial, l'Organització de Cooperació i Desenvolupament Econòmic i l'Organització Mundial del Comerç. Al seu si es dissenya l'"ajust estructural", que després s'aplica submisament pels governs locals.

De la revolta a les proposicions

Després d'una primera fase de denúncia, a mitjans dels anys 90 va començar a manifestar-se un conjunt d'acccions de protesta i insurrecció de caire antiglobalitzador. De manera sorprenent, va destacar la irrupció en l'escenari internacional del moviment zapatista amb el subcomandant Marcos, al qual va seguir un conjunt de protestes en els països desenvolupats. Era el moment on van començant a cobrar protagonisme els líders José Bové i el propi Marcos, acompanyats dels enfrontaments més visibles, com els de Seattle o Praga, impossibles ja de silenciar pels poders mediàtics.

La tercera fase, encetada a Porto Alegre en gener de 2001, continua les anteriors etapes d'anàlisi i de protesta, però posa l'accent en les propostes en positiu: les revoltes són reemplaçades per les proposicions. L'FSM es concep així com a antítesi del Fòrum Econòmic Mundial de Davos: el Sud front al Nord; la ciutadania i els pobles del món front als rics i poderosos. Només es coincideix a les dates, per tal d'implementar l'eficàcia comunicativa, encara que, com s'ha vist, els grans mitjans, en mans de megacorporacions empresarials, han volgut relegar al silenci la ciutat brasilera.

Els defensors de la globalització i el pensament únic potser tenen motius per a preocupar-se, perquè a Porto Alegre ha quedat palés que un altre món és possible. Com assenyala Ignacio Ramonet, director de *Le Monde Diplomatique* i impulsor de l'FSM, es tracta d'"un món en què se suprimiria el deute extern; en què els països pobres del Sud jugarien un paper més important; en què es posaria fi als ajustos estructurals; en què s'aplicaria la taxa Robin als mercats de divises; en què se suprimirien els paradisos fiscals; en què s'augmentaria l'ajuda al desenvolupament i en què aquest no adoptaria el model del Nord, ecològicament insostenible; en què s'invertiria massivament en escoles, allotjament i sanitat; en què s'afavoriria l'accés a l'aigua potable de la que manquen 1.400 milions de persones; en què s'obraria seriosament per l'emancipació de la dona; en què s'aplicaria el principi de precaució contra totes les manipulacions genètiques, i en què es frenaria l'actual privatització de la vida".

L'optimisme generat a l'FSM mostra la vitalitat d'un moviment cívic internacional nou, sense fronteres i plural ideològicament. Milers de sindicalistes, d'associacions i dels més variats moviments populars del planeta ho han fet possible: Porto Alegre és un nou referent global on poden mirar-se i es poden reconéixer.

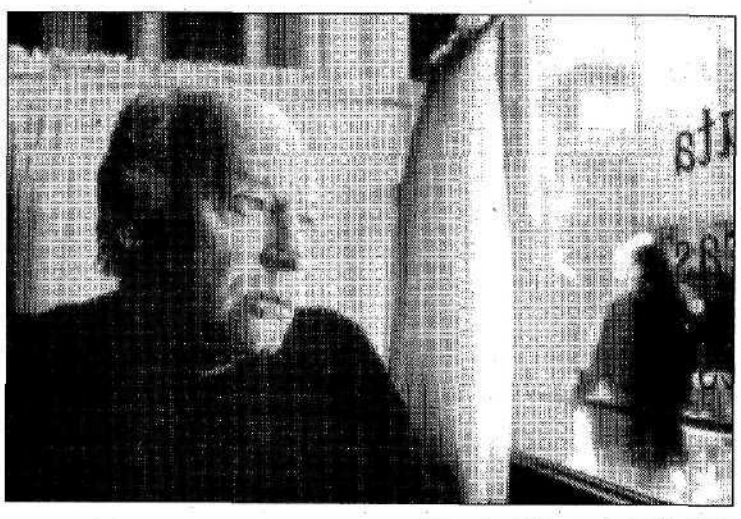

Eduardo Galeano. / J. HITTERS

Eduardo Galeano: "Diguem no"

L'uruguaià Eduardo Galeano ha estat un dels escriptors que s'ha sumat a la denúncia de Porto Alegre. En les seues paraules de suport i agraïment als assistents al Fòrum Social Mundial va reiterar el seu compromís "amb aquells que encara creiem en un món centrat en la solidaritat, i no en un món centrat en la cobdícia i la por. Moltes gràcies, en nom de molta gent, als qui tenen la dignitat i el coratge de dir no". Junt a la veu de Galeano, intel·lectuals i artistes internacionals de renom, junt a líders socials de tots els continents, han arrimat el muscle per amplificar l'eco del missatge antiglobalitzador. José Saramago, Noam Chomsky, el subcomandant Marcos, Manu Chao, José Bové, Samir Amin, Armand Mattelart, Tarek Ali... són només alguns dels testimonis eloqüents que han fet seues les conclusions de l'encontre.